DACIA

Tribună de luptă românească

SERIE NOUĂ

N.° 9

1952

Rio de Janeiro

D A C I A
* * * * * * *

Tribună de luptă românească
* * * * * * * * * * * * * * *

Anul VII nº 9 Octombrie 1952
Rio de Janeiro

CUPRINSUL
****

In legitimă apărare de Grigore Arbore.....pag. 3
Logica faptelor de Serafim Bratocea..... " 6
România şi perspectivele de federalizare
europeană de Ing. Dumitru Mihăescu..... " 1o
Anti şi pro-semiţi de Lucian Furdui..... " 14
And the curtains fall...de Dr. Faust Brădescu..... " 17
Tactique bolchévique de Vladimir Negoescu..... " 2o
Propaganda românească de Şerban Giurgea..... " 23
13 Septemvrie..... " 26
Portrete legionare de I.G.Dimitriu..... " 29
3 Septembrie de G.A..... " 32
Interview-ul d-lui Horia Sima..... " 34
Din Ţara însângerată..... " 37
"Destinée du nationalisme" cronică de I.G.D..... " 42
Revista presei..... " 44
Note şi informaţii..... " 46

****

PRO PATRIA SEMPER

Corespondenţa se primeşte la adresa:
Caixa Postal 48
Correio da Lapa
Rio de Janeiro
Brasil

In legitimă apărare

* * * * * * * * * * *

A da o pedeapsă comună, fără interogatoriu şi fără apărare, constitue o eroare judiciară. A condamna la moarte însă, fără ca acuzatul să se poată apăra, înseamnă de-a dreptul o crimă judiciară.

Suntem înclinaţi să considerăm că la Yalta şi Teheran s'a subscris o crimă judiciară. O sută de miăioane de europeni au fost condamnaţi la moarte fără nici-un proces; pur şi simplu.

Cine, de bună credinţă fiind, poate nega acest adevăr atât de evident ?

Şi totuşi, despre acest fapt înspăimântător de tragic, nu se vorbeşte; sau mai exact, ori mai "diplomatic", nu trebue să se vorbească. Lumea liberă tace - o tăcere sinistră - fie din teamă , fie din complicitate, fie din indiferenţă, fie poate în sfârşit... din ruşine.

Astă-zi, această lume liberă nu are timp să se ocupe decât de un singur lucru : să se apere pe ea. O activitate uriaşe este pusă în slujba acestei idei de defensivă a lumii occidentale.

Nici-un gând şi nici o acţiune, nu se înregistrează pentru eliberarea Europei răsăritene, pe care "liberii" de azi, au oferit-o "eliberatorilor" de eri, şi acolo au uitat-o. Chiar se observă în Occident un fel de jenă, că procesul de mistuire al victimei răsăritene încă întârzie.

Iar în Statele Unite, conducătoare ale lumii libere şi ale luptei anticomuniste, se înregistrează mai mult decât o iritaţie, - se observă o adevărată panică - pentru faptul că Gen. Eisenhower, în campania sa electorală pentru alegerile din Noembrie, îndrăzneşte să pună pentru prima oară în mod public, problema eliberării Europei Orientale.

Conspiraţia tăcerii în jurul acestui subiect se pare a fi atât de organizată şi întinsă, încât chiar Presedintele Truman, în calitatea sa oficială, a găsit aceste declaraţii ale Gen. Eisenhower suficient de "periculoase".

*

* *

Acesta este sentimentul pe care îl încearcă azi popoarele înăbuşite de sub Cortina de fer, în raport cu lumea liberă; sentimentul părăsirii, născut din surprinderea şi mâhnirea pe care au produs-o în sufletul lor controversele ultimelor evenimente de ecou internaţional.

Când în 1944, popoarele Europei Orientale au deschis portile lor armatei sovietice, au făcut-o numai pentrucă li s'a cerut acăasta de către aliaţi, şi numai sub titlul unei perioade de sacrificiu temporare, impusă de necesităţile de război din acel moment ale aliaţilor occidentali şi sub garanţia morală a lor.

Nimeni din comunitatea acestor popoare atât de vitoze, în-

cercate şi otelite în apărarea independenţei şi integrităţii lor, nu ar fi consimţit la un act de idioată sinucidere naţională, numai pentru a servi mai târziu cu acest incomensurabil sacrificiu, la edificarea unei ficţiuni istorice "Europa liberă", care nu e decât o semi-europă, precum şi a unui instrument de apărare colectivă "Pactul Atlanticului de Nord", ambele bazate pe placa celui mai strivitor egoism, de factura: "apărarea şi numai apărarea; a noastră şi numai a noastră."

Dar aceste ţări au crezut cinstit în cuvântul, în onoarea şi în necesităţile de război din acel moment, ale aliaţilor occidentali şi au acceptat sacrificiul temporar cerut.

Au făcut-o pentru ideia de apărare a civilizaţiei creştine, şi a unei Europe întregi, nu ciuntite; a unei Europe care începe de la Nistru, aşa cum a fost cunoscută de totdeauna; nu a unei frânturi de continent, "Europa liberă" cum este intitulată şi care începe abia de la Elba; sau a unei Europe, care mâine, după un nou asalt comunist, va începe de la Pirinei, sau cine ştie, cu atâta defensivă, ar putea să înceapă chiar de la...Azore.

Nu pentru astfel de defensive şi nici pentru astfel de Europe, au acceptat sacrificiul temporar aceste o sută de milioane de europeni, lăsaţi astă-zi în părăsire şi expuşi nimicirei. Ci pentru convingerea că la sfârşitul războiului, conform promisiunilor aliate, trupele sovietice se vor retrage dincolo de Nistru, în ţara lor şi de bună voe; sau în caz de refuz, vor fi forţate de bună seamă, de aceaşi garanţi occidentali, să se retragă, chiar sub ameninţarea sau desfăşurarea unei acţiuni armate, adică a unui război.

Nimeni nu-şi închipuia prin 1944, că a vorbi numai de retragerea rusilor din Europa orientală - la şapte ani după terminarea războiului - va însemna un "pericol" pentru diversele defensive ale lumii anticomuniste, aşa cum susţine Preşedintele actual al Statelor Unite.

Dacă şi-ar fi închipuit astfel, toate aceste ţări ar fi părăsit ideia cedării în faţa aliaţilor, şi ar fi adoptat tactica unei rezistenţe totale, până la ultimul om. Dotate de un eroism binecunoscut şi cu condiţii geografice extrem de favorabile contra unui agresor, suntem convinşi că munţii Carpaţi ar fi fost şi azi cea mai puternică redută a Europei anticomuniste. Iar Chuikow nu s'ar mai fi plimbat azi prin Berlin şi nici frumosul oraş românesc Braşov, nu ar fi mai fost spurcat cu numele fostului amic al fostului predecesor al d-lui Truman.

** * **
*

Dar condamnabila uitare a Europei orientale înseamnă ceva mai mult; această uitare marchează începutul de dezarticulare morală a lumii civilizate, care poate să antreneze prăbuşirea ei fizică.

Refuzând să-şi onoreze cuvântul faţă de Europa Orientală, lumea civilizată pierde conceptul de onoare, de responsabilitate, de încredere în colaborare, elemente care dirijează şi echilibrează raporturile dintre naţiuni.

Pierde adică osatura morală pe care se reazămă toate convenţiile internaţionale, de la cea mai amplă - Pactul Atlanticului Nord-

până la cea mai simplă, obişnuitele convenţii bilaterale.

Clătinându-i-se suportul moral, înseamnă că ne aflăm în însăşi faza iniţială a procesului de autodezagregare a acestei lumi civilizate.

Fapt cu totul logic devreme ce, elita însăşi a acestei lumi civilizate a fost capabilă eri, pentru liniştea şi siguranţa ei, să negocieze conştient şi darnic - era vorba de alţii - robirea a o sută milioane de fraţi europeni şi creştini; iar azi, pentru aceaşi linişte şi siguranţă proprie, preferă în locul unei acţiuni de eliberare hotărâtă, fie ea chiar război, nimicirea sigură a acestor o sută de milioane de suflete.

Tăcerea din jurul cortinei de fer, indicată, dictată şi afirmată de-acum oficial de conducerea Statelor Unite, echivalează cu condamnarea la moarte a Europei Orientale. Echivalează cu părăsirea noastră în ghiarele fiarei, în braţele căreia am fost aruncaţi în 1944.

Şi ca atare, în faţa primejdiei de moarte, echivalează cu dreptul nostru de a ne considera în legitimă apărare, şi deci, de a ne orienta şi acţiona în cadrul normelor de legitimă apărare.

Grigore Arbore

Destinul unui popor nu este o forţă oarbă care să se realizeze după socoteli supraumane şi inumane şi să prefacă în pulbere toate sforţările noastre. La împlinirea lui participă toţi indivizii cari îl compun. Milioane de vieţi dau viaţă unui popor, dar din milioanele de fapte bune sau rele ale acestor sufl ete se conturează personalitatea lui istorică. Nu există faptă neutrale din punct de vedere social, fapte cari să privească exclusiv pe individul care le-a săvârşit şi să nu-şi exercite influenţa lor asupra mediului unde au apărut. Din momentul ce o acţiune individuală şi-a luat sborul în lume străbate o traectorie atât de îndepărtată şi îşi ramifică că efectul în atâtea direcţii, încât ar fi greu de spus dacă ea se stinge vreodată.

Istoria unui neam este o creaţie zilnică. Noi înşine ne făurim destinul din energiile pozitive sau negative ce emană din acţiunile noastre. Justiţia inmanentă prelucrează numai zelul oamenilor, face parte dreaptă binelui şi răului ce l-au adunat în viaţă şi din prevalenţa unuia sau a altuia, îndreaptă paşii popoarelor spre drumul înălţării sau al decăderii.

HORIA SIMA - Omul Nou - pag26.

Logica faptelor

* * * * * * * *

Cu toată groaznica înfrângere materială suferită în recentul război, elementul predominant al alegerilor din ultimii ani, fu o sensibilă şi caracteristică recrudescenţă a partidelor de dreapta. Faptul demonstrează indubitabil importanţa lor în concertul forţelor politice naţionale şi imposibilitatea de a le pune la index contra voinţei maselor populare.

Numeroase au fost protestele celor ce văd în această reapariţie o primejdie. Nenumărate mai ales au fost sugestiile şi propunerile cu privire la existenţa şi activitatea lor, mergând până la scoaterea de sub lege, arestarea fruntaşilor, restabilirea cămpurilor de concentrare, interzicerea oricărei manifestări publice, ziaristice sau politice, etc. Adică, aplicarea unor metode împotriva cărora ne întrebăm cum ar reacţiona cei ce le propun azi cu atâta uşurinţă. Aprecierile sunt deja ultracunoscute: exact aceleaşi metode, aplicate de guvernele totalitare sunt calificate de infame, sălbateco, inumane, şi pe drept cuvânt. Dece însă, aplicate de guvernele democrate nu sunt decât mijloace de autoapărare, deznazificare, descon - gestionare a atmosferei politice, etc ? Oare, calificarea trebuie făcută după personalitatea elementului executiv sau după caracterul intrinsec al metodei aplicate ? Nici nu vrem să răspundem. Contrastul e prea bătător la ochi pentru a mai avea nevoie de argumentare.

Dar faptele sunt fapte şi nicio dialectică nu le poate înfrânge. Autorităţi diplomatice, ziare, instituţii statistice, politicieni mari şi mici, constată această tendinţă spre dreapta. Nimeni n'o mai poate nega sau ignora.

Dar nimeni nu se întreabă PENTRUCE persistă ea în mijlocul naţiunilor ? Ar fi fost mult mai normal să asistăm la o desvoltare incomensurabilă a regimurilor democrate; la o dispariţie totală a tot ce-ar fi putut aminti mişcările de dreapta.

Acest "pentruce" constituie problema cea mai importantă a prezentului şi fără îndoială, ascunde singura speranţă a viitorului. De înţelegerea acestui "pentruce" depinde stabilirea unui nou echilibru de forţe în lume şi victoria asupra apăsătoarei ameninţări comuniste.

*

** **

Mişcările de dreapta, în orice ţară din lume au apărut, au fost o consecinţă logică a situaţiei politice naţionale, cauzată de îngroşarea numărului partizanilor comunişti sau de îndrăzneaţa lor atitudine faţă de instituţiile, tradiţia şi civilizaţia respectivă. Faptul se explică cu uşurinţă după cele mai elementare legi de mecanică. Orice exagerare rupe echilibrul indispensabil vieţii, fie ea fiziologică, socială, economică sau politică.

In cazul nostru, două au fost rupturile de echilibru ce-au frământat omenirea în ultima sută de ani. Din cauza lor ne găsim azi

într'un haos ce ameninţă aşezările fundamentale ale întregului gen omenesc.

Prima ruptură s'a produs odată cu apariţia exagerărilor economice ale Liberalismului, care au dat naştere la critica ştiinţifică a lui Marx şi la răspândirea unei opoziţii extremiste sub diferite forme mai mult sau mai puţin pure.

Se căuta un echilibru. Socialismul ştiinţific era prin urmare consecinţa logică a situaţiei politico-economice a epocei.

Reacţiunea liberalismului dintru început a fost însă mai mult decât ineficace, din cauza tendinţei spre stabilizare, spre anchilozare, precum şi-a lenevirii oarecum a cadrelor. Liberalismul îşi atinsese scopul. Ceeace-l interesa, era numai o menţinere a situaţiei. Or elanurile creatoare nu pot fi hrănite cu istorie retrospectivă, ci cu viitor, cu luptă continuă de perfecţionare, cu noi idealuri.

Cum liberalismul intrase deja într'o fază de stagnare ideologică, Socialismul din secolul trecut a căutat să dea o nouă viaţă. Evoluţia permanentă a societăţii o cerea. Scopul nu era rău. Maniera însă a fost detestabilă.

Răsturnând de 180º felul de a judeca valorile, rupând cu tradiţia aşa de înrădăcinată, sdrobind principii, negând legi stabilite şi acceptate, socialismul a devenit o contragreutate apăsătoare şi insuportabilă. Cu toate acestea, ar fi putut juca mult timp încă un rol ponderator, dacă n'ar fi reuşit (în condiţiile cunoscute) să pună mâna pe unul din cele mai mari state ale lumii: Rusia.

In acel moment s'a produs a doua ruptură de echilibru în viaţa politico-socială a omenirei.

Liberalismul nu era distrus, cum ar fi voit-o socialiştii. Continua puternic -cu toate teribilele-i contradicţii- sub forma capitalismului şi-a democraţiei. Alături de ele însă, socialismul comunist se ridică agresiv, exclusivist, cuceritor. Intrebuinţând forme de propagandă cu totul neobişnuite, căutând să-şi întindă domeniul prin orice mijloace asupra celorlalte state, sdrobind fără milă orice rezistenţă şi neacceptând convietuirea nici unei alte forme politice, sociale sau economice pe acelaş teritoriu, comunismul a devenit cea mai de temut concepţie de viaţă a secolului XX.

Reacţiunea democratică fu şi de data aceasta de plâns. Fie că nu înţelegea primejdia ce-i ameninţa existenţa, fie din tendinţa de a accepta cu uşurinţă orice compromis, n'a întreprins nicio acţiune serioasă contra comunismului. Toate metodele nu treceau de simple paliative. Intre timp, comunismul se desvolta ameninţător, infiltrându-se din ce în ce mai profund în masele până mai ieri democratice.

Din cauza acestui viţiu specific de a reacţiona cu întârziere, în clipa când reuşita întreprinderei e periclitată de-o simplă neîndemânare, democraţia şi sistemul ei economico-social mergeau spre o înfrângere certă. Era că o boală fără leac. Lupta dintre comunism şi democraţie nu putea avea alt rezultat decât sdrobirea vechei forme anchilozate.

Dac'ar fi fost vorba numai de-o schimbare de program politic sau economic, mişcările de dreapta n'ar fi apărut. Nu s'ar fi simţit nevoia. Am fi trăit o epocă normală de înlocuire a unui sistem printr'un altul mai dibaci în mânuirea propagandei. Fapt este că comunis-

mul era o realitate a cărei finalitate depăşea limitele permise de educaţie, de tradiţie, de bunul simţ. Căuta să distrugă tot ce mintea şi sufletul omenesc considera că valabil. Intr'un cuvânt, socialismul ştiinţific voind să facă bine, sărise peste cal, aducând o prăbuşire a valorilor acceptate până atunci de spiritul omenesc.Vorind să stabilească un echilibru, provocase un dezechilibru mai mare, mai profund, mai de neacceptat.

O nouă reacţiune trebuia să se producă pentru a repune omenirea pe baze sigure. Democraţia n'o putea face din indolenţă, oportunism sau pur şi simplu incapacitate. Cum era să răspundă prompt când n'avea nici măcar intuiţia primejdiei ?! A dovedit-o întotdeauna, de când revoluţia bolşevică a pus stăpânire pe Rusia şi până în ziua de azi, prin felul de a considera comunismul şi maniera de a reacţiona la atacurile lui.

Singura posibilitate de a salva patrimoniul spiritual al omenirei de intenţiile distrugătoare ale comunismului era apariţia unei TERŢE FORŢE, care să-l combată cu arme noi, cu arme de egală valoare ideologică, cu arme care să reprezinte într'adevăr o contragreutate în faţa marei şi neîmblânzitei primejdii comuniste.

Era vorba de prezervarea existenţei neamurilor. Şi neamurile au reacţionat, producând mişcările de dreapta. Deaceea au şi apărut în multe state în acelaş timp, complect independente unele de altele, cu programe diferite de acţiune, dar, având un punct comun ce le va caracteriza mereu : ANTI-COMUNISMUL.

La început deci, mai puţin ca o nouă concepţie politică sau socială, ci ca simplă reacţiune contra pericolului iminent şi împotriva căruia democraţia nu lua nicio măsură.

Deaceea, democraţiile din întreaga lume ar trebui să se plece cu recunoştinţă în faţa acestor premergători clar-văzători si curajoşi, ce-au ştiut să se sacrifice pentru a le da timp să înţeleagă, să realizeze de unde vine marele pericol al secolului XX!

Cine neagă această realitate istorică e de rea credinţă.

Deasemenea, e inutil să se aducă în balanţă erorile comise de unele dintre aceste mişcări şi să se arunce încă cu noroi în ele, negându-li-se chiar dreptul de a continua o luptă pe care ele au început-o acum mai bine de 3o de ani. E curios cum, politicienii se încăpăţânează în a combate mişcările de dreapta, slăbind astfel propriile lor forţe de luptă, dintr'o neînţeleasă ură contra acestei excelente armate anti-bolşevică. Omenirea se găseşte în preajma celei mai teribile catastrofe politice, ameninţată de a fi robită de hoardele comuniste, şi totuşi, lumea liberă, în loc să caute prin toate mijloacele contopirea tuturor forţelor susceptibile de a înfrunta cu succes şocul ce va veni, discută legalitatea, constituţionalitatea, etc. mişcărilor de dreapta, împiedecând reconstituirea lor, acţiunea lor. Se preferă o înţelegere cu comuniştii decât o apropiere cu cei de dreapta. Pare ceva de neconceput !

Să fie oare o simplă coincidenţă a propagandei războiului trecut sau ura aceasta are rădăcini mai profunde, ca un destin ce mână spre pieire ?!...

Ultimele rezultate electorale din Italia şi Germania, demonstrează că Europa îşi îndreaptă din nou paşii spre dreapta, spre extrema dreaptă. E o fatalitate inexorabilă a epocei noastre. Să se

ştie : Atâta timp cât va exista un comunism ameninţător, mişcările de dreapta vor înflori. Şi nimic nu le va putea împiedeca să existe. E ceeace ar trebui să priceapă politicienii democraţi înainte ca plaga comunistă să-i cotropească ca o pecingine.

Logica faptelor e imbatabilă!

S'a încercat distrugerea fascismului, considerat ca singurul vinovat al situaţiei internaţionale. Infrânt, lucrurile nu s'au îndreptat. Din potrivă. Pentruce ?

Mai mult încă. Dispărut din arena politică elementul cel mai activ al luptei anti-sovietice, comunismul a găsit drum liber şi şi-a întins stăpânirea peste sute de milioane de suflete, ameninţând direct ultimele mari democraţii. Pentruce ?

Concluzia vine de la sine directă, neforţată : Nu mişcările de dreapta constituiau o primejdie pentru democraţie şi umanitate în genere, ci comunismul.

Reapariţia mişcărilor de dreapta în Europa ameninţată mai mult ca oricând de comunism, nu-i o reminiscenţă a trecutului imediat, ci o spontană aliniere a forţelor naţionale în rândurile mişcării care le poate garanta viitorul. Instinctiv masele aleg antidotul.

Dealtfel, democraţiile nevăzătoare ar trebui să recunoască că numai mistica şi fanatismul mişcărilor de dreapta mai pot opune comunismului o stăvilă serioasă. Lupta se dă pe toate planurile, nu numai pe cel material. Combativitatea, puterea de jertfă, elanul şi cunoaşterea metodelor adecuate de luptă sunt de partea mişcărilor de dreapta. Forţa materială a democraţiilor poate fi mai mare decât cea a comunismului.Dar numai forţa morală şi idealismul mişcărilor de dreapta mai pot contracara şi înfrânge comunismul. La o maladie virulentă, covârşitoare, necunoscută ca cea a comunismului, în zadar se împotriveşte propaganda sgomotoasă a democraţiilor.

In momentul de faţă, mişcările de dreapta şi democraţiile se întregesc, se complectează, deoarece scopul final e acelaş.

Bun sau rău, e singurul drum de urmat.

E surprinzătoare lipsa de înţelegere şi miopia oamenilor de Stat responsabili în faţa istoriei. In loc să caute să se acomodeze situaţiei de fapt, frângând anumite scrupulozităţi doctrinare, nu ştiu ce să mai inventeze pentru a pune în derută sforţările celor de dreapta în lupta contra duşmanului comun.

E un non-sens istoric şi-o gravă eroare politică. Şi ceeace este mai trist e că nu fac decât să întârzie şi să îngreuneze procesul natural de unificare al tuturor forţelor anti-comuniste, deoarece fără aceste forţe nu vor putea niciodată învinge.

Mai curând sau mai târziu tot vor recurge la ele.

Serafim Bratocea

"...Un fenomen social neîmplinit nu poate fi exclus din istorie cu forţa. El se agită în conştiinţa popoarelor, până ce îşi găseşte noi posibilităţi de exprimare."

HORIA SIMA - Menirea Nationalismului - pag.9o

România si perspectivele de federalizare europeană

****

Ceeace se operează azi în Europa sub denumirea de "Europa Liberă", nu este un act de federalizare, ci în fapt o acţiune de articulare de interese economice într'un sector european. Este un fenomen de suprastructură, de conţinut aritmetic, fără o bază organică, adică fără bază.

Intrucât condiţia unei federalizări -federalizare privită ca valoare istorică- este mai întâi o potrivire de inimi şi în inimi, şi abia apoi o potrivire de interese; chiar dacă ar fi ele carbonifere sau metalurgice, cum este cazul cu Europa Liberă.

Care este dinamul Europei Libere ? Care este misiunea acestei "Europe" ? Niciuna, nicicealaltă, nu se văd. Europa Liberă, aşa cum se conturează azi, nu este decât produsul unui reflex; al reflexului creiat de prezenţa armatelor roşii în apropiere de Rin. Dacă armatele acestea s'ar retrage mâine, mâine chiar s'ar uita şi de Europa Liberă. Este deci această "Europă" o construcţie artificială.

*

Fără îndoială că o Europă Occidentală Unită, formând un corp omogen, este încă pentru multă vreme o pretenţie utopică. Dar o Europă Occidentală Federalizată, constitue un fapt tangibil. In plus, pentru timpurile ce vin, este mai mult decât necesară.

Numai că trăsura de unire între diversele elemente ale acestei Federaţii, nu poate fi făcută nici de cărbune şi nici de oţel; ci de o stare de spirit -ceeace este alt lucru- care să satisfacă real şi sincer valenţele majore ale tuturor componenţilor şi subcomponenţilor acestei Federaţii. Această stare de spirit, împăciuitoare a tuturor -state şi indivizi- are un singur izvor : conceptul creştin în forma şi aplicaţia lui autentică. Numai forjată pe creştinismul autentic, viu, Federaţia Occidentală a Europei poate deveni o realitate şi poate împlini un rol în istoria acestui continent. Actuala "Europă Liberă", fără o armătură spirituală şi fără un obiectiv bine definit, este condamnată să rămână tot la faza tatonărilor.

Dar dece oare se cheamă Europa Liberă ?

Noi presupunem că se intitulează astfel, nu pentru a marca un merit -întrucât nu este provenită dintr'un război de eliberare- liberă fiind numai pentrucă ruşii s'au oprit unde s'au oprit şi pentru timpul pe care numai ei îl ştiu. Ci se numeşte astfel -liberă- ca să pună probabil în evidenţă existenţa celeilalte Europe, cea ocupată de ruşi, cea neliberă.

Şi face aceasta nu dintr'un imbold sentimental de frăţietate, nici dintr'un joc de simetrie între liber şi neliber, sau între alb şi negru, ci pur şi simplu din motivul că "Europa Liberă" de azi ştie prea bine că ea nu este şi mai ales nu poate rămâne nici "liberă" şi nici "Europă" atâta vremé cât "Europa Neliberă" nu va fi eliberată, adică atâta timp cât nu se va reveni la Europa de totdeauna, una şi aceeaşi, aşa cum am cunoscut-o şi tratat-o toţi oamenii de răspundere ai timpurilor, minus Preşedintele Roosevelt.

In acest caz însă nu înţelegem dece "Europa Liberă" şi-a fixat acelaşi obiectiv ca şi Statele Unite, adică poziţia de defensivă. Statele Unite în definitiv pot să se plaseze pe poziţia de defensivă întrucât nu numai că nu au -pentru moment desigur- nici un fel de State Unite Libere în contra-pagină cu alte State Unite Nelibere, dar nici cel puţin nu au o Americă Liberă, alături de una ocupată. Aşa că prietenii americani pot, şi deocamdată le convine, să facă apologia defensivei.

Dar cazul cu "Europa Liberă" este exact contrariul. Ea nu are raţiunea de a fi, decât în misiunea de eliberatoare a celeilalte Europe. Ea nu poate sta deci pe poziţia de defensivă ca Statele Unite, pentrucă ea are revendicări de realizat şi de la care nu se poate sustrage, aceste revendicări constituind nu numai o obligaţie morală dar una de viaţă.

Misiunea "Europei Libere" este de a elibera Europa ocupată azi de ruşi.

*

Numai după această eliberare se va putea aplica Europei, adică întregei Europe, şi în condiţiuni de normalitate, o aşezare pe baze federative, sau mai exact confederative.

Pentrucă numai după uriaşul sacrificiu al eliberării sale fizice, Europa îşi va fi recăpătat sensul adevăratei iubiri, al iertării şi dreptăţii între indivizi şi popoare, îşi va fi recăpătat adică domeniul moral de unde să-şi poată impune noulle norme de renaştere spirituală precum şi noulle forme de perpetuare în Istorie.

Atunci da, va fi nu numai posibilă, dar imperios necesară o Confederaţie a Europei cu mai multe Federaţii, alcătuite pe criterii geografice, strategice, economice sau spirituale.

Este evident că Federaţia cea mai importantă -din punct de vedere al siguranţei- a viitoarei Confederaţii europene, va trebui să fie cea răsăriteană. Aceasta va trebui să asigure în mod practic liniştea Europei, respectiv să apere Europa de viitoarele tendinţe ale "culturii din Răsărit" de a pătrunde, aşa cum a pătruns şi după Yalta, spre inima acestei Europe.

Adică, Federaţia estică a Europei va trebui să fie alcătuită pe considerente de ordin strategic sau cel puţin şi pe acestea şi să dispună de un instrument de forţă cu eficacitate net superioară oricărui atac venit din Răsărit.

Aşa fiind, noi vedem în România adevăratul pivot al viitoarei Federaţii estice a Europei.

Nu-i o deducţie subiectivă sau interesată; este realitatea însăşi, impusă prin examinarea oricărei hărţi a Europei răsăritene. Geografic, strategic, economic şi chiar demografic, România îndeplineşte condiţiunile de bază pentru întemeerea unei astfel de Federaţii. Astfel :

Geografic, România se află în punctul de echidistanţă în raport cu Ancara, Atena, Triest, Viena şi Varşovia; este deci în centrul de formare al evantaiului care va alimenta eventualele operaţiuni spre Răsărit.

Strategic, România are o poziţie unică în tot spaţiul ocupat de compasul Baltică-Marea Neagră. Este cea mai veche şi mai puternică

redută naturală din toată Europa răsăriteană. Centrul acestei fortărețe naturale este format de podișul transilvan, înconjurat și apărat de toate părțile de munți, trei laturi fiind alcătuite de munții Carpați -a căror trecere printr'o acțiune de agresiune armată este a - proape imposibilă- iar cealaltă latură fiind formată de munții Apuseni.

Bastionul transilvan a servit de centru de rezistență poporului dac în luptele cu romanii, poporului român în luptele cu năvălitorii din Răsărit și Turcii din sud; și va avea aceași misiune în orice încercare viitoare a Răsăritului asiatic de a pătrunde cu forța spre centrul de viață al Europei.

Dar bastionul transilvan dispune dincolo de centura munților, de o a doua centură, a câmpiilor, care la rândul ei este mărginită spre exterior de o a treia centură, a apelor. Marea Neagră, Dunărea, Tisa, Nistrul și Prutul, formează prima linia de rezistență naturală a bastionului transilvan -dela exterior către interior- și deci prima linie a unei viitoare rezistențe organizate a spațiului românesc.

De fapt valoarea strategică a spațiului românesc pentru Estul european, a fost pe deplin verificată în al doilea război mondial , când nenumărateje și îndelungatele eforturi ele armatei roșii, de a sparge frontul românesc, au rămas fără efect până la nenorocita dată de 23 August 1944, când armata română a primit ordin să înceteze lupta. Numai după această dată frontul răsăritean a fost într'adevăr răsturnat. Toate încercările germane de a-l mai reface nu s'au putut concretiza, întrucât odată trecută bariera Carpaților, armatele sovietice dispuneau acum de un imens spațiu deschis spre Vest, apt pentru rostogolirea în acea direcție a carbelor și nesfârșitelor masse roșii.

Referitor la căile de comunicații, acestea alcătuesc o rețea cu centrul de inflecțiune în inima României, prezentând un evantaiu deschis spre Apus și altul, creiat acum în urmă de ruși, deschis spre Răsărit. Pentru un strateg încercat, un astfel de dispozitiv rutier și feroviar, complectat de o arteră dahubiană enorm de importantă, precum și de o cale maritimă accesibilă, constitue un factor fundamental pentru plasarea și orientarea unui mare ansamblu de forțe destinate unor acțiuni de război modern.

Economic, România este deasemenea printre cele mai înzestrate țări din Estul european.

In ceeace privește petrolul, carburantul de bază în alimentarea unui război, România, din toată Europa, este țara care dispune de cele mai mari exploatări, cele mai mari rezerve, cele mai mari rafinării și cel mai mare parc de vagoane cisterne.

In producția agricolă, România este unul din importantele grânare ale Europei, iar în ultimul timp a introdus pe o scară întinsă cultura orezului și a bumbacului; dispune de un apreciabil potențial zootechnic, avicol și piscicol.

Produsele forestiere românești se întâlnesc atât pe piața Egiptului cât și a Argentinei.

România recoltează mari cantități de fructe și de vinuri.

Producția subsolului oferă în afară de petrol, întinse zăcăminte carbonifere, de gaz natural, de sare gemă, da bauxită, de mangan; dispune deasemenea de mine de aur, argint și aramă. Se poate spune că România, ca sol, ca subsol, cât și ca stadiu de exploatare, este cea mai dotată țară din Estul Europei.

Demografic, România este de asemenea în poziție favorabilă. In primul rând, poporul român are o rădăcină veche și sănătoasă:rădăcină dacică, altoită cu civilizație romană. Apoi, poporul român este structural cel mai omogen popor din Estul european; la fel cel mai prolific. Iar valoarea soldatului român credem că nu mai are nevoie de probe. A dat suficiente probe în războiul din Răsărit, când prin luptă și vitejie, a atins Volga și Caucazul.

Un popor de 2o milioane locuitori și cu calitățile-i cunoscute, este destul de indicat pentru a furniza compartimentul principal al viitoarei organizări a Europei estice.

După cele arătate până aci, concluzia evidentă este că pentru organizarea, plasarea și acționarea unei Federații estice a Europei, România este baza ideală și în același timp indispensabilă a acesteia, atât pentru ipoteza defensivă cât și ofensivă.

Ing. Dumitru Mihăescu

Nouă Românilor, neamului nostru, ca oricărui neam din lume, Dumnezeu ne-a sădit o misiune, Dumnezeu ne-a hotărât un destin istoric.

Cea dintâi lege pe care un neam trebue s'o urmeze este aceea de a merge pe linia acestui destin, împlinindu-și misiunea încredințată.

Neamul nostru n'a desarmat și nici n'a dezertat dela misiunea, ori cât de grea și de lungă i-a fost calea Golgotei lui.

Și acum, ni se ridică în față obstacole înalte că munții.

Fi-vom noi, oare, generația debilă și lașă, care să lăsăm din mâinile noastre, sub presiunea amenințărilor linia destinului românesc și să părăsim misiunea noastră ca neam în lume ?

Corneliu Zelea Codreanu

Pentru legionari

pag. 443

(Colecția "Omul Nou"-1951)

Anti- şi pro-semiţi.

Cu perfidia-i surâzătoare, confratele "ROMANIA" din Buenos-Aires nu găseşte, pentru a ne saluta apariţia, alte cuvinte mai cordiale decât etichetarea noastră ca filosemiţi. Scrie textual, într'o parantează piezişă, după obiceiul casei : "....presa huliganică a exilului care, dimpotrivă, întinde mâna Evreilor, cum roese din proza unor organe de pură tinctură legionară ca "INSEMNĂRI" din Buenos Aires sau "DACIA" din Rio de Janeiro.

Am recitit cu atenţie susţinută primul număr din noua serie a "DACIEI", să găsesc textele respective. Iată ceiace am recoltat : într'un articol de Dr. Faust Brădescu stă scris (pag.11), pentru a sublinia deosebirea dintre Mişcarea Legionară şi Liga Apărării Naţionale Creştine, următoarele : "Mişcarea Legionară, printr'o smulgere din inactivismul L.A.N.C.-ului....a transformat cu totul conceptul spiritual al mişcării naţionaliste. Până atunci, elementul esenţial era antisemitismul său exclusivist şi adesea violent. Prin apariţia Mişcării Legionare, acest element pierde din valoarea-i primordială. Nu mai e considerat ca un punct de raliere a forţelor naţionaliste, ci un simplu "punct" de rezolvat în programul general de acţiune".

In acelaş articol, mai spune Faust Brădescu : "Căpitanul, printr'o viziune şi intuiţie excepţională, îşi dăduse seama că ra - cila Ţării Româneşti, NU ERA ATÂT CANTITATEA ENORMĂ DE EVREI CE SE CUIBĂRISERĂ ÎN ŢARĂ, cât dezagregarea morală ce se producea în toate straturile sociale ale poporului românesc".

In sfârşit, pe pagina 2o, în textul Manifestului Frontului Libertăţii, găsim un paragraf care, cu oarecare solicitare, ar putea cuprinde în prevederile sale şi pe Evrei. Zicem "cu solicitare", pentrucă Frontul se referă la MINORITĂŢI ETNICE, şi despre Evrei nu ştim încă ceiace sunt : minoritate etnică, resortisanţi străini ai Statului Israel sau grup privilegiat şi favorizat al Sovietelor.

Există, nu în capul nostru, ci în comportarea Evreilor, argumente şi indicii pentru ilustrarea tustrelor teorii. Avem pe Evreii cam timizi şi cam slăbuţi la număr, care au "ales libertatea"; avem mişcarea compactă a Sioniştilor; avem în sfârşit masa densă a comisarilor, poliţiştilor, administratorilor, funcţionarilor mari şi mici care lucrează ca reprezentanţi favorizaţi ai Sovietelor în satrapia republicană, adevăraţi intermediari între canalia roşie şi poporul obijduit al Românilor. Mai avem deasemenea, decă să le uităm, mărturiile scrise ale unui întreg corp de legi, ce înfloreau ca ciupermuire a elementului românesc, legi de represiune, de despuiare, de pălgraful final: "sunt exceptate dela dispoziţiunile prezentei legi victimele nazismului". Şi cum singurele victime ale nazismului erau la noi, Evreii (şi nu, evident, familiile celor 4oo.ooo de Români rămaşi pe câmpurile Rusiei, în lupta împotriva bolşevismului), legislaţia de excepţiune nu putea să-i favorizeze decât pe dânşii.

Dar să nu uităm, de dragul digresiunei, a cită paragraful "incriminat" din Manifestul Frontului. Iată-l : "Vom lupta pentru instaurarea sistemului de guvernare democratic în România, pentru o democraţie reală, nefalsificată în fundamentele ei şi nesupusă influenţelor străinătăţii, o democraţie care să garanteze libera desvoltare şi libera competiţiune TUTUROR LOCUITORILOR Ţării, tuturor asociaţiilor profesionale, TUTUROR MINORITĂŢILOR ETNICE şi tuturor grupărilor politice".

Dacă din juxtapunerea acestor texte confratele dela "ROMÂNIA" a văzut că întindem mâna Evreilor, nu avem decât să ne supărăm. Pentrucă faptul în sine de a întinde mâna Evreilor nu ni se mai pare infamant sau pângăritor, aşa cum apărea în pura doctrină cuzistă.

Intr'adevăr, cum bine arăta Faust Brădescu în pasagiul de mai sus, legionarii n'au fost antisemiţi "profesionali" sau "confesionali", cum erau de ex. camarazii şi premergătorii noştri cuzişti sau cum au fost, sprijiniţi pe un monumental aparat de doctrină, naţional-socialiştii germani. Legionarii au fost - şi vom vedea în ce măsură mai sunt încă - antisemiţi "de situaţie", ca să nu spunem de conjunctură.

Antisemitismul nostru nu s'a fundat nici pe consideraţii religioase, ca la creştinii habotnici ai Inchiziţiei, nici pe criterii rasiale, ca la naţional-socialişti, nici pe distincţii de clasă, ca la neo-antisemiţii marxişti din statele satelite, ci pe un singur FAPT: înăbuşirea elementului naţional prin invaziunea inasimilabilă a Evreilor din ghetourile Poloniei şi ale Rusiei. Dacă sutele de mii de vetonici hămesiţi ce ne năpădeau fruntariile ar fi fost Polonezi, Ucrainieni sau Anamiţi, dacă sutele de mii de alogeni care, deabia stabiliţi în oraşele şi satele noastre, înainte de a încerca să ne înveţe limba şi să ne deprindă obiceiurile, se şi lansau la cucerirea (prin mijloacele ştiute) a puterii economice şi a puterii politice ar fi fost nu Evrei, ci Turci, Tătari sau Bolivieni, legionarii nu ar fi fost niciodată antisemiţi, ci, după caz, antipolonezi, antitătari sau antibolivieni. Este vina noastră că dintre toate poporele pământului tocmai Evreii se aflaseră, pe vremea aceea, să ne "Aleagă" şi să ne binecuvinteze cu prezenţa lor ? Prezenţă care, ori unde s'a manifestat a stârnit INVARIABIL ŞI FĂRĂ NICI O EXCEPŢIE , DE TREI MII DE ANI INCOACE, ACELAŞ ANTISEMITISM REFLEX, acelaşi tresărire de auto-apărare a elementului naţional primejduit. Pentrucă antisemiţi au fost, deaLungul veacurilor, nu numai huliganii români, ci Egiptenii, Asirienii, Chaldeii, Filistinii, Germanii, Grecii, Romanii, Spaniolii, Francezii (şi cu ce atrocitate), Englezii, Germanii, Rusii şi alţii. Când în mod invariabil anumiţi bacili în formă de baston provocă într'un organism sănătos tuberculoza, nu mi se pare excesiv de îndrăsneţ să tragem concluzia că tuberculoza este rezultatul prezenţei acelor bacili în formă de baston şi nu a deficienţii organismului infectat. Dacă în tot cursul Istoriei şi pe întreg cuprinsul globului ar fi fost antisemiţi numai Românii, nu m'aşi fi putut dispensa de a mă simţi, ori care ar fi fost raţiunile noastre, cu conştiinţa încărcată. Insă în faţa paroxismului universal, reacţia noastră nu mi se pare numai legitimă , justificată şi necesară, ci mă uimeşte faptul că se mai găsesc încă indivizi care se poartă să o ....scuze. In tentă această tristă istorie a antisemitismului românesc cei ce trebuie să ceară scuze nu sunt noi, Românii, ci Evreii, care două secole ne-au jăcmănit, ca acuma

să se ... răsbune pe noi, pentrucă ne au la îndemână, de atrocitățile comise împotriva lor de Germani, de Maghiari sau de mai știu eu cine.

Am fost antisemiți. Pentru motivele arătate. Și pentrucă era o datorie națională să fim. Era reacția organismului infectat împotriva infecției. Insă viața unui organism nu se rezumă, exclusiv, în reflexe de apărare. Cum spunea Căpitanul, rezolvarea problemei evreiești nu era, pentru noi, alfa și omega doctrinii și activității legionare, **ci un punct din cele aga de numeroase pe care le aveam de soluționat. Și, desigur, nu punctul principal. Pentrucă primordial în luptă în** contra unor bacili indestructibili nu este localizarea lor, ci întărirea organismului, stimularea de antitoxine, punerea lor în situațiune de apărare.

Astăzi nu cred că suntem, în mod specific și acut, antisemiți. Dacă facem abstracție de rănile din amintirea Națiunei și din a noastră individuală, răni ce se cicatrizează greu, dar nu vor înceta de a se închide, dacă luăm în considerație că antisemitismul nostru a fost întotdeauna o reacție conjuncturală, și nu o afirmare de principii , dacă în fine, constatăm că în diaspora românească Evreii nu s'au mai manifestat protivnici sau răufăcători Neamului, iată, nu descoperim motivele pentru care, în exil, ar trebui să fim antisemiți, rațiunile pentru care, când s'ar ivi ocazia, nu am putea "întinde mâna", cum zice "ROMÂNIA", Evreilor.

Dacă nu suntem antisemiți, cum spunem, față de Evreii,români sau alții, din lumea liberă, nu este mare treabă. Și nici nu ni se pare de un interes covârșitor a ști care-s reacțiile legionarilor față de Evreii din emisferul occidental. Ceiace este util de aflat, - și acesta trebuie să fie probabil terenul pe care ne atrage mierosul confrate din Buenos Aires - sunt următoarele două chestiuni : cum stăm cu Evreii din Țară și câte lucruri trebuie să se schimbe (la Evrei, nu la noi) ca să ajungem, cu adevărat, să le întindem mâna ?

Este ceiace vom căuta să lămurim altă dată.

Lucian Furdui

Prin glasul generației noastre, națiunea și-a spus dela o vreme răspicat cuvântul. Ea cere un stat al ei și este dornică să se afirme printr'o cultură de care să se mândrească. Cu jurământ, pe margini deschise de mormânt, pătați de sângele răilor noastre, din pragul negrelor închisori, ne-am legat să-i împlinim comanda. Din flacăra aprinsă la 1922 de generația Căpitanului, ne-am aprins fiecare în suflet o luminiță care nu se va stinge până nu-i vom clădi națiunii un stat firesc și până nu o vom înlesni să strălucească printre celelalte popoare , prin cultura sa. Și aceasta se va întâmpla nefndoios în cadrul statului național-creștin-românesc, legionar, de mâine.

VASILE MARIN - Crez de generație - pag. 127

AND THE CURTAINS FALL...

* * * * * * * * * * * * * * *

" We must see clearly our final purpose, which is not only
" the negation of war, but the creation of a world of security
" and liberty, of a world ruled by justice and moral laws. We
" wish to assert the preeminence of right over strength, of ge-
" neral welfare over selfish and sectarian purposes "...

declared enthusiastically a well known statesman in a speech at the opening of the Organization of the United Nations, only a few years ago...

It seems centuries ago...

It seems that those words have been told by a legendary personage, in a distant and unknown country, where word given is not an empty word, where solemn promises are not mere bombastic flowers.

What fundamental notions of our mind and our conception of life, we find in those two sentences !

How many truths ! How many hopes !

All that seemed so magnificent and unquestionable at that time ! No one would have dared to doubt it... It would have been considered a crime, a treason to the new ethical laws, born from the suffering of the war, and proclaimed by the highest personalities of the victorious nations.

Seldom in the history of mankind, the nations have accepted such solemn declarations and so many others of equal importance and equal value, with a confidence so complete that it surpassed the limits of the human mind and seemed to foretell a universal benevolent state of mind. Large or small, victorious or not, the nations considered these affirmations as the basis of their whole life and security. And the confidence they put in them did not originate from their originality - for these moral laws are as old as the world itself - but from the fact that they were proclaimed by the representatives of the greatest nations, supposed to by always true to their word, supposed to by always ready to fight for a just cause.

Sancta simplicitas !... which we could reinforce by Sancta naivitatis !... All these truths are now left out in the domuments of the United Nations, forgotten not only by those who approved them and acknowledged in them the foundation of their actions and of their international attitude, but also - and that is still more painful - even by he who pronounced them.

Nobody remembers these notions. They seem to have disappeared once more, deeply buried into the chaos of the minds.

And besides, why remember them ? They were high-sounding when they were proclaimed. They were a platform and a moral support to the new organisation. They added another leaf to the winnors' laurels. They opened the heart and the arms of the ingenuous nations,

which were so badly needed for the crystallization and consolidation of peace.

Since then... What is the good of complying with principles which require an extra effort, a new waste of energy and money, a sacrifice of human lives !!

To fight for what ?

For the freedom and security of some worthless countries fallen under the domination of the Russians ? Let them take care of themselves...

To fight for what else ??

For justice and moral laws, which innumerable nations crushed by Soviet Russia desperately beseech ?

- "Come now", would then shout the same reputable statesmen who had affirmed, some time ago, that they were fundamental. " Shall we fight for abstract notions, only to comply with a few declarations that circumstances forced upon us ?!"

A faint voice coming from the borders of Asia could whisper: " Try, at least, to impose the preeminence of right over strength , and of general welfare over selfish and sectarian purposes."

This time, there would be no answer at all, for the faint voice from Asia would not even reach the ears of those who should hear it... It would be covered by the ever more solemn, ever more reassuring declarations of the leaders of the victorious democracy:

-" Brethren in suffering, you have nothing to fear. You may trust me. My security is steady, my freedom intact, my justice and my moral laws spotless, my rights entire, my strength obvious... I have nothing to fear ; so, brethren in suffering, you have nothing to be afraid of. Endure your martyrdom with serenity, with the same heroic serenity with which I see you suffer. Follow my example, and freedom, security, justice, and so on... will be ours..."

They will skilfully avoid making any allusion to " selfish and sectarian purposes ". Not because they feel attacked, but because they are careful to avoid regrettable misunderstandings.

Empires may collapse, nations may be dying, swallowed by the rush of the red avalanches, it doesn't seem to matter to these false stentors. Their vocal cords are still strong and there are still obliging and credulous ears in the world.

It matters little to these leaders that the agony of so many nations, already so badly treated during the war, has not yet come to its end, but is on the contrary increasing.

It matters little that the justice they proclaimed, the liberty they promised have been crucified and have no more meaning in the martyred countries, forsaken by all.

The monstrous work of destruction which is being carried out under their eyes, gives them the feeling that they have skillfully avoided the slaughter. They are laughing, pleased with their own diplomatic dexterity... They are specially laughing at the credulity of they who are being sacrificed.

Justice is the privilege of the strong, liberty is a prerogative of the great. Let the others, pygmies of a world in evolution face their own destiny. Let them be tossed about by all the winds, feared by they who want to bite: Don't protest, don't shout, don't

ask for justice or pity. Don't even ask for freedom, because you are there, only to satisfy the appetites of the strongest, a strongest who would swallow me if you were not there to protect me as a living rampart.

However, don't be afraid... Don't worry, don't lose courage. Bear patiently tortures, mortification, destruction... We stand there behind you, with a whole arsenal of principles, to give you heart and breath. Look at me and cheer up.

Wonderful spectacle of what could be called the epilogue of a "war for liberty and justice" !!

The very meaning of the principles formerly stated, has disappeared... Everything has been forsaken, everything has been forgotten before the threat of bolchevism, which should have been fought and not feared. What was formerly worshipped what people had sworn to defend always for justice's sake is now thrown into the mouth of the bear.

What a hypocrisy and what a cowardice ! One could cry with bitterness ! And all this serves only to delay as much as possible the moment when the monster's claws will tear their own flesh. They forget however that monsters are insatiable and that our earth, our poor earth has boundaries.

The iron curtains, behind which the monster dispatches its victims, have been falling with regularity during the past few years. Now and then, one can hear the muffled echoes of what they conceal : awful moans, yells, death-rattles. Yesterday, it was the Baltic States, Poland, Rumania, the Balkan States, Hungary, Austria. Then Mongolia, China and Tibet.

We will it be to morrow ?

Persia ? Egypt ? The Arab States ? India ? Indochina ???...

Every day, under the impassive looks of they who had sworn to fight for freedom and justice in the world, another iron curtain falls with a sharp and deadly clank...

Splendidly protected by their radar belt, by a powerful fleet and a strong air force, they think they have nothing to fear, and the miseries of the other peoples seem to them remote, almost unreal. At least, they believe it...

The world drama, displays itself in its utmost misery...The world drama which is but their own postponed drama.

And the curtains fall, fall unceasingly.

Dr Faust Brădescu

"... Acelaşi spirit de jertfă, de totală dăruire pentru desăvîrşirea neîmplinitoare ale vieţii, trebue să inunde cerul umanităţii, pentru a învinge gloata fără nume a războiului."

HORIA SIMA - Menirea Naţionalismului pag. 104

Tactique bolchevique

Le dénoument du terrible duel engagé entre la Russie et les grandes démocraties, dans cette guerre froide qui dure depuis des années, paraît encore indécis. Indiscutablement, jusqu'à ce jour, l'issue de chaque rencontre s'est soldée en faveur des démocraties.Il est cependant flagrant que l'initiative en incombe toujours aux rouges. Avec une infatigable imagination, ils reviennent incessamment à l'attaque, bouleversent et compromettent les maigres et laborieux résultats atteints par leurs adversaires.

Or, on ne doit pas sous-estimer l'indéniable importance de l'offensive, on ne doit pas oublier non plus que la victoire vient souvent couronner celui qui a l'avantage de l'initiative. Et dans cet ordre d'idées, il faut bien reconnaître que les Russes savent faire usage de cet avantage avec une dextérité et une persévérance diabolique.

C'est une tactique ancienne, clé de voûte des méthodes soviétiques, mais qu'ils appliquent actuellement des problèmes les plus complexes aux plus simples. De Pan-Mun-Jom et des grandes conférences internationales jusqu'au moindre conflit douanier, au plus insignifiant conflit de passage clouté à Berlin, ils veulent s'assurer l'avantage de l'initiative et, par surcroît, de la surprise.

Pourquoi donc, cet effort continuel et apparemment inutile?..

Ont-ils le sentiment de posséder une force supérieure et imbattable ? Craignent-ils au contraire leur faiblesse et s'efforcent-ils en conséquence de la camoufler sous le bouclier de l'audace ? Personne ne saurait le dire à coup sûr. C'est là le grand mystère de la politique actuelle des bolcheviques, et c'est lui malheureusement qui hante les hommes politiques des démocraties et les empêche de prendre des décisions catégoriques. C'est aussi à cause de lui que toutes les conférences internationales piétinent et que l'on s'incline avec empressement, avec servilité parfois, devant les impertinences des moscovites. Ceux-ci d'ailleurs, le savent très bien et en tirent le maximum de profit.

Cependant, ce qui paralyse l'action des démocrates, ce n'est pas la peur proprement dite, mais l'incertitude, l'impossibilité de discerner la vérité à travers cette attitude déconcertante, changeante , sournoise et habile du Kremlin.

Devant cette tactique des Soviets - puissant et infatigable assaut contre les assises démocratiques -,l'homme d'Etat- accoutumé à des procédés normaux, corrects -, reste désemparé, le souffle coupé ...

Chaque fois qu' il croit avoir saisi la manoeuvre et avoir enfin la possibilité de contrecarrer l'action des Russes, ceux-ci lancent une nouvelle offensive sur un point du globe auquel on ne pouvait même pas penser ou s'attaquent à un problème qui prend leurs adversaires au dépourvu.

Si les démocrates n'ont pas encore été écrasés dans ce duel, c'est grâce à l'admirable organisation de la plupart des conférences internationales, dans lesquelles les Russes n'ont jamais réussi à

avoir la supériorité numérique. C'est grâce aussi à quelques hommes d'Etat, à quelques personnalités marquantes, spécialistes des questions internationales et maîtres dans le maniement des arguments juridiques, qui ont réussi à éliminer à temps les pièges habilement tendus par les soviétiques.

Une constatation s'impose néanmoins. Sans aucun doute, les manoeuvres soviétiques ont été neutralisées. Mais elles n'ont jamais été prévues. Les hommes politiques des démocraties se sont toujours trouvés à la remorque de l'action communiste. Leurs efforts se sont bornés à redresser les situations précaires, créées à dessein par les rouges. Chaque grande "initiative" du monde libre,malgré les immenses possibilités à sa disposition, n'a été que la conséquence d'une volonté communiste.

C'est une attitude d'infériorité, de subordination, incompatible avec le prestige des grandes démocraties.

Combien de temps ce jeu périlleux va-t-il encore pouvoir durer ? A l'infini, pourrait-on répondre.

Nous affirmons cependant qu'il ne saurait en être ainsi.Car il ne faut pas oublier que la fatigue peut un jour entrer elle aussi en ligne de compte. Et dans ce cas ?...

Il est notoire que la nouvelle direction de la tactique des bolcheviques consiste justement à fatiguer leurs adversaires par tous les moyens. Les harceler sans trêve, jusqu'à les réduire à accepter des points de vue contraires à leurs aspirations, à leurs intérêts et à leurs convictions intimes, simplement parce qu'ils sont à bout de force pour s'opposer aux propositions russes. Cette affirmation peut paraître inadmissible à première vue. Elle n'est malheureusement que trop vraie. On oublie toujours que les facteurs de fatigue, de délais sement, n'existent pas du côté russe. Là, tout est fait sous le signe de la terreur. Il ne peut y avoir de flottement, car on joue sa tête. C'est pourquoi leur persévérance est devenue proverbiale. Tandis que les occidentaux sont lestés d'une foule de principes éthiques, d'une incommensurable capacité de compréhension. Ce sont d'admirables caractéristiques, mais derrière lesquelles peuvent facilement se cacher de regrettables faiblesses humaines.

L'exemple le plus visible en est la guerre de Corée, avec ses interminables discussions préliminaires de paix.

Nous ne serions pas surpris si, un jour, les exigences absurdes des rouges au sujet des prisonniers, étaient satisfaites, grâce à leur obstination, grâce aussi à l'exaspération des Américains, las de toujours dire "non". Et la Russie n'attend que cela.

La Russie Soviétique exige que ses désirs soient satisfaits coûte que coûte. Elle ne s'embarrasse pas d'esprit de conciliation, ne vise qu'à faire triompher sa volonté de conquête, de domination . Et pourquoi ne pas le faire, lorque l'on connaît les faiblesses des adversaires ?...

C'est pourquoi son jeu lui réussit toujours. Tantôt, les autres redoutent de la fâcher. Souvent, ils sont immanquablement pris au dépourvu par ses réactions inattendues, surtout lorsque son acharnement semble se relâcher sur un problème d'une grande importance apparente ou d'un grand prestige. Les naifs adversaires de l'Ours Rouge croient alors en toute bonne foi qu'ils ont gagné la partie. Ils s'en

pressent de s'en féliciter réciproquement, de vanter l'esprit compréhensif des Russes, d'envisager sous un autre angle leurs relations avec les Soviets. Ils se consacrent par conséquent à d'autres problèmes. Et, juste au moment où leur attention a quitté définitivement l'objet de l'ancienne dispute, les Russes reviennent à la charge, plus violents, plus acharnés que jamais.

Ce jeu se répète chaque jour aux quatre points du globe et personne ne semble en saisir l'importance et le danger. La cécité spirituelle des hommes politiques est-elle actuellement plus profonde que leur sagacité et leur prévoyance habituelles ?

Ne sont-ils pas encore capables de réaliser que leur attitude passive ou excessivement conciliante fait régulièrement le jeu du Kremlin ? Ont-ils besoin d'autres preuves douloureuses pour comprendre la vérité sur la tactique des Moscovites ?

Cette tactique vise à dérouter et à miner la résistance spirituelle de ceux qui devraient agir plus énergiquement contre eux. Les Russes veulent créer le mythe de leur force, de leur hégémonie dans les problèmes internationaux, et jeter par là le doute dans l'esprit de ceux qui pourraient les combattre. Ils savent que, pour eux, le danger actuel ne réside pas tellement dans les sentiments anti-communistes des différentes couches de la société, mais plutôt dans l'esprit de combativité de ces quelques hommes d'Etat de réputation mondiale, qui peuvent prendre la grande décision de recourir aux armes.

Aussi concentrent-ils leurs efforts sur ces personnalités et s'efforcent-ils de les désarçonner dans toutes les rencontres. A tout prix. Ils misent sur cette tendance hyptonique de l'esprit humain de se laisser dominer à la longue par des choses qui se répètent et qui paraissent inévitables.

Tous ces hommes d'Etat, ces diplomates, ces militaires, vont-ils tomber dans le piège moscovite ?

Mollesse, indécision, tergiversations, provoquent une triste amertume dans les coeurs de tous ceux qui attendent avec angoisse le dénouement de cette cruelle lutte du chat/de la souris, où l'on ne sait plus très bien à qui attribuer les rôles.

Et c'est pourquoi ceux qui se sentent solidaires de l'avenir de l'humanité et prétendent en avoir la responsabilité, devraient réfléchir davantage sur l'épouvantable possibilité qui entraînerait la fin d'un monde. Leur monde justement !...

Vladimir Negoescu

Mişcările naţionaliste n'au văzut o altă ieşire onorabilă din impasul în care au ajuns decât păstrând cu fermitate direcţia anticomunistă a luptei lor. Ele au preferat o colaborare ingrată cu Germania şi să fie expuse mai târziu celor mai groaznice răsbunări decât să se împărtăşească din tristul privilegiu al unei victorii alături de bolşevici. Supravieţuitorii acestor unităţi sacrificate nu pot totuşi să-şi reţină bucuria ce o încearcă, văzând cum, pe drumul parcurs odinioară de grupul lor ostracizat, se încolonează astăzi întreaga omenire. (HORIA SIMA - Menirea Naţionalismului - pag.163)

Propaganda românească

* * * * * * * * * * * *

In presa românească din exil, s'au ridicat glasuri ce -fără să se pronunţe direct contra necesităţii propagandei- au căutat să-i diminueze importanţa.

In ceiace ne priveşte, considerăm că propaganda este mai mult decât necesară. Şi, din nefericire, în mai multe domenii odată. Este necesară atât împotriva ocupantului sovietic, cât şi pentru a lămuri opinia publică internaţională asupra unor drepturi teritoriale ce ne sunt contestate de anumite popoare, sau mai bine zis de reprezentanţii acestor popoare în exil.

Adevărata propagandă însă este făcută numai de publicaţiile, cărţile sau broşurile imprimate în limbi străine. Numai acestea pot fi citite de străini, adică de aceia pe care avem interesul să-i câştigăm cauzei noastre. Publicaţiile în limba română se adresează Românilor exilaţi şi aceştia -cum foarte just aprecia un confrate- nu au nevoie de injecţii anticomuniste.

S'ar simţi nevoie ca şi publicaţiile româneşti în limba română să facă propagandă, în cazul că în străinătate s'ar găsi mulţi Români comunişti pe care ar fi nevoie să-i convingem de greşeala în care se găsesc. Ori marea majoritate a Românilor din exil sunt anticomunişti. Puţinii comunişti sunt de origină străină şi nu e cazul să-şi piardă cineva timpul cu readucerea lor pe linia dreaptă.

Deasemenea, o propagandă nu se adresează serviciilor de informaţii care sunt totdeauna mai bine informate decât redactorii publicaţiilor româneşti în exil, ci publicului, în scopul de a crea, în ceiace se numeşte opinia publică, un curent favorabil tezelor noastre. Şi puţine au fost până acum cărţile, broşurile, memoriile şi publicaţiile imprimate în limbi străine. Deci, propaganda noastră a fost şi este mai mult decât slabă.

Dar, mai mult ca orice, o propagandă, indiferent de cine o face, trebuie să fie susţinută şi mai ales inteligent făcută. In plus propaganda trebuie făcută în numele Neamului, cu atât mai mult când banii cu care se face sunt ai lui. Ea nu trebuie făcută în numele unei sau mai multor grupări politice, căci în acest caz, grupările excluse vor căuta şi vor avea chiar dreptul, să-şi facă şi ele propaganda lor.

Spuneam că o propagandă trebuie inteligent făcută. Informaţiile culese trebuiesc bine cântărite şi verificate. A publica o informaţie ce ulterior se dovedeşte falsă, înseamnează a arunca îndoială asupra restului materialului publicat. Or, întotdeauna trebuie să se spună adevărul. Publicarea de ştiri neadevărate -ne referim la cele pe care redactorii înşişi le ştiu că sunt neadevărate- duce la acelaş rezultat: aruncarea îndoielii şi chiar discreditului asupra întregii propagande.

E normal ca în susţinerea unei propagande să se recurgă şi la artificii, numai că aici este imperios necesară inteligenţa despre care vorbeam mai sus.

In ziarele străine, ca și în publicațiile în limba română, se întâlnesc deseori reportagii nesemnate sau semnate cu diverse pseudonime, cu explicația că autorul a venit recent din Țară, dar că nu-și poate da numele adevărat, de teamă ca familia rămasă în patrie să nu fie supusă represaliilor.

Astfel, acum un an, a apărut în "La Nation Roumaine" un reportaj asupra închisorii de la Aiud. Reportagiul era foarte interesant, foarte bine scris, însoțit de sugestive desene datorite talentatului pictor Iliu, și era semnat FOUGAR. De la început am bănuit că Fougar nu există, că reportagiul a fost fabricat în redacție, dar - deși aveam posibilitatea să ne spunem părerea - am considerat că o în interesul propagandei românești să se păstreze tăcerea. Bănuiala noastră a luat naștere din constatarea că reportagiul era scris cu tendințe partizane, nu tinea să facă propagandă pentru Neam, ci pentru anumite grupări politice. Astfel, printre cei închiși la Aiud erau citați o mulțime de obscuri foști deputați ai partidelor zise democratice și erau trecuți sub tăcere oameni ca generalul Petrovicescu sau ca martirul Radu Gyr.

Peste câtva timp a avut loc la Paris un proces numit al "INTERNAȚIONALEI TRADATORILOR". Din nefericire nu s'a realizat planul reclamanților, care voiau să rerediteze procesul Kravcenco.

Domnul Dianu a avut nevoie de martori pentru a-și susține cauza, care, trebuie să recunoaștem era însăși cauza Țării. Ori, martorii aduși la bară de fostul ministru român la Moscova, nu erau de calitatea celor aduși de Kravcenco, cari, după cum se știe, au sguduit opinia publică mondială. O parte dintre martorii d-lui Dianu au venit să spună lucruri ce erau cunoscute, fiind deja publicate în cărți imprimate în limba franceză, iar o parte aveau de spus lucruri și relatări de fapte petrecute pe vremea când în țara noastră comuniștii nu strânseseră încă chinga. Cazul d-lui Visoianu e și mai interesant : d-sa a venit la bară să spună lucruri pe care le scrisese James Byrnes în "Cartes sur table".

Ca și noi, cititorii străini ai ziarului "La Nation Roumaine" se așteptau să vadă venind la bară, d-l FOUGAR, care fusese închis la Aiud la o vreme când colaborarea dintre ocupant și "democrații" nouminare. D-l Fougar scrisese în "La Nation Roumaine" un reportagiu sguduitor și mărturia d-sale la proces ar fi putut poate să ridice interesul dezbaterilor, ar fi reușit să sguduie indiferența publicului francez și mondial.

Ori, d-l Fougar nu putea să vină la bară pentru simplul motiv că nu exista. Cineva fabricase acest reportagiu în redacție după scrisori venite din țară, după imaginație, după povestirile unora veniți recent din țară dar care nu trecuseră pe la Aiud și care, și în aceasta, după cum am spus mai sus, căutase să aducă un serviciu partidului al cărui membru era. Realitatea în Țară este desigur mai sguduitoare decât cea povestită în reportagiul semnat Fougar și dacă dl Fougar a făcut apel la această realitate, ar fi fost frumos să ducă acțiunea până la capăt. Ar fi putut scrie ceva și mai sguduitor, dacă ar fi scris și despre suferințele generalului Petrovicescu, general ce, arestat și condamnat în 1941, a refuzat în 1944 tranzacția propusă de comuniști pentru a ieși. Sau, ar fi putut sgudui lumea dacă ar

fi scris despre poetul Radu Gyr care a devenit orb în închisoare și care a scris acolo la Aiud poeme inegalabile. Câteva din aceste poeme au putut fi trimise celor liberi și unul a apărut în "Vestitorul".

Neexistând deci, d-l Fougar nu s'a putut prezenta în procesul "Internaționalei trădătorilor" și artificiul redactorului a fost descoperit nu numai de Români, dar și de străinii cititori ai gazetei "La Nation Roumaine".

Intreb, care poate fi valoarea celuilalt material, în fața străinilor cari au descoperit artificiul ?

Spațiul nu ne permite să ne referim la multe alte cazuri și la anumite cărți apărute în limba franceză, cărți în care contradicțiile se întâlnesc pe fiecare pagină, contradicții care distrug efectul și pun în situație dificilă părțile bune și folositoare.

Propaganda ce se adresează opiniei publice străine pentru a convinge această opinie că țara și emigrația întreagă este în jurul persoanei sau partidului X, nu servește la nimic. Efectul poate fi exact contrariul celui scontat, căci va veni ziua în care persoana sau partidul X va trebui să-și prezinte membrii în carne și oase pentru a li se pune o armă în mână. Atunci, opinia publică străină va constata cu stupoare că a fost indusă în eroare și consecințele se vor abate, nu asupra propagandiștilor ci asupra întregului Neam.

Șerban Giurgea

A crea o mișcare înseamnă în <u>primul rând</u>, a crea, a da naștere unei stări de spirit, care nu-și are sediul în rațiune, ci în sufletul mulțimii.

Aceasta constitue esențialul în Mișcarea Legionară.

Această stare de spirit nu am creat-o eu. Ea s'a născut din întâlnirea aportului nostru de simțire cu al celorlalți Români. Revista "Pământul Strămoșesc" a fost locul <u>de întâlnire, de înfrățire a simțirilor și mai târziu a gândurilor noastre</u> cu simțirile și gândurile acelor Români care simțeau la fel ca noi și judecau la fel.

.....

Ea este rezultatul unei conlucrări.

Ea s'a născut din contopirea următoarelor elemente:

1) Aportul nostru de simțire.

2) Aportul de simțire al altor Români.

3) Prezența în conștiința tuturor a morților neamului.

4) Indemnul pământului patriei și

5) Binecuvântarea lui Dumnezeu.

Corneliu Zelea CODREANU - Pentru Legionari - pag.344

LA 13 SEPTEMVRIE 1952

****

Gânduri triste la o aniversare.

****

Această dată este importantă pentru istoria Țării Românești care se va scrie după limpezirea puhoiului de ape abătut peste biata noastră patrie : este ziua de naștere a lui Corneliu Zelea Codreanu, acest trimis dumnezeesc să mântuiască Neamul de păcatele lui seculare prin jertfa-i proprie.

Se împlinesc deci 53 de ani dela nașterea lui, în orășelul Huși, unde marele său părinte, profesorul secundar Ion Zelea Codreanu avea catedră de limba și literatura germană, română și latină, și de unde radia un naționalism sănătos și energic în inimile curate ale tinerilor elevi.

Nu vom face aci, în aceste scurte fraze nici măcar o aluzie biografică, întrucât viața acestui luptător predestinat să fie o mare figură istorică a României, alături de Marii Căpitani, cari s'au jertfit pentru trăirea ei în secoli, este cunoscută celor ca l-au iubit și celor ce-l urăsc și astăzi, când dela tragica-i asasinare oficială s'au scurs 14 ani încrustați în sufletele noastre. Vreau însă să-l pomenesc celor mai tineri dintre Români în trei faze ale vieții sale, din care se pot trage nu concluzii reci și firești, ci motive de meditație pentru răul ce s'a făcut Țării, prin uciderea lui trupească.

Mi-l reamintesc în frumosul lui costum național, ca delegat al Universității din Iași, în 1923, venit la București, împreună cu Ilie Gârneață, falnic ca un brad și cu barba deasă, castanie, alături de Ionel Mota și Corneliu Georgescu, reprezentanții Centrului "Petru Maior" din Cluj, ambii mândri ca doi arhangheli. Radu Mironovici sta de vorbă cu Tudose Popescu despre nevoile din Cernăuți și de marea problemă ce era deschisă acolo. Toți delegații facultăților din București (să nu uit că printre acești delegați oficiali ai studențimii încleștate în luptă erau și trei inși agenți informatori ai Siguranței) erau prezenți și se discuta marea problemă dacă trebuie să mai se continue lupta sau nu, întrucât se apropie sesiunea examenelor și studenții nu trebuie să piardă anul, cum fuseseră amenințați de un rector de tristă amintire, Ermil Pangratti. Ședința avea loc la Seadiul Soc. Studenților în Medicină de pe Bl. Elisabeta (azi nu mai e acolo). Numai delegații umpluseră întreg edificiul, de se speriaseră toți locatarii, cari nu iubeau pe studenții Neamului românesc. Era o mare afluență și afară poliția cu jandarmeria, condusă de faimosul căpitan Călătorescu, își pregăteau baionetele să primească piepturile tineretului dornic de jertfă...

Intre timp în Bucurestiul cel pângărit și îmbâlsosat cu venin, politicienii tratașeră cu șefii studențești și le făgăduiseră tot ce vor dacă încetează lupta și lasă pe Ieșeni și Clujeni în plata Domnului, cu "revendicările" lor. Unul primise bursă pentru Strasburg și viitoare soție o nepoată de-a premierului, altul catedră de liceu în București, unde avea poftă să rămâie, altul catedră și direcție de

internat, în plus căsătorie bogată cu fata unui politician mare de la provincie (pe lângă București), etc. etc., ceilalți, care nu înțeleseseau să vândă mișcarea începută cu jertfă de sânge, aveau să fie eliminați din școli, băgați prin pușcării, și în fine, se găseau și alte măsuri mai radicale la rigoare.

Delegații nu știau cele ce aveau să survină. Doi bravi medicinești însă au rămas alături de noi cei "cotoși de dreptate". Se țin discursuri, ceasuri întregi (bucureștenii erau mari meșteri în panglicărie) se susțin fel și chip de floacuri cari nu aveau legătură cu subiectul și se pune la vot chestiunea. Majoritatea, sigur, c'a învins, și delegații bucureșteni au plecat pe nesimțite, unul câte unul, spre a nu da loc la alte observații, și mai ales să nu ia parte la busculada ce urma afară, căci poliția era deja înștiințată de agenții din "Centrul" studențesc, spre a lua măsurile de cuviință.

Căpitanul și toți ceilalți, veniți cu greu dela provincie, stau imobili, ca niște stane de piatră. Îi privea în timpul cuvântărilor pe fiecare ce face, ce spune și cum se manifestă, și mai ales, cum lași, se strecoară pe din dos că să dispară.

Au rămas până la urmă ei toți, clujenii și ieșenii, și noi vreo câțiva bucureșteni, cari eram alături de ei și ne era rușine de murdăria sufletească și mișelia celor dela București. Îi văd și acuma. Mota cu un zâmbet dureros în coltul gurii, Mironovici, palid ca un mort, Corneliu Georgescu împreună cu Ilie Gârneață, vorbeau cu Căpitanul, care oftă adând și spuse : Măi, măi, nu-i de făcut nimic în Țară, cu ăștia dela București. Vai, ce suflete mici, ce lași; măi băieți, noi să plecăm chiar în seara asta acasă, și să continuăm lupta în Moldova și Ardeal ! Lasă-i pe miticii ăștia să-și dea examenele, căci asta este mai important pentru neamul nostru acum ! Hai, Mota, hai Ilie, hai să ieșim deaci, căci mi-e scârbă de tot ce văd ! Și adresându-se către noi, cari eram muiați și cu lacrimi în ochi de jale Voi ce faceți aci, acuma ? Vedeți-vă de treabă, căci aci nu puteți face nimic. Noi ne vom mai întâlni poate, fiți așa cum ați fost până acum ! Hai, măi băieți.

Cat să mi-l reamintesc în seara alegerilor din 1937. Gânditor dar hotărât, palid puțin.

Domnul Inginer Clime ne-a dat ultimele instrucțiuni de cum trebuie să procedăm, cu corectitudine și cavalerism în această aprigă bătălie cu dușmanul înverșunat. Urma să luăm masa împreună la restaurantul lui Apostolescu din Obor. Ne-am dus cu toții. S'a anunțat Căpitanul pe la 8 seara că vrea să ne vadă. Vine cu Virgil Rădulescu. Îmnditor și cu toarna ca opoziția să nu ucidă din oamenii noștri, vorbea cu fiecare în parte și ne încuraja, ca în ajunul unei lupte decisive. A luat cu mâna lui de sfânt bizantin, din mâncarea fiecăruia și ne-a spus că noi vom birui, căci așa trebuie să fie. Satana trebuie înfrântă. Aveam impresia că se uită la fiecare cu ochii lui adânci, să ne dea tăria lui de luptă. Și no-a dat-o. Căci s'a întâmplat cea mai mare minune. Partidul care a patronat alegerea, fiind deci la putere, cu tot aparatul de stat în mână, a căzut...Lucru ne mai întâmplat în istoria politică a României !

Primul rezultat așteptat noaptea, cu primul senator legionar, Mișu Manoilescu, Aradul acesta românesc, unde Legiunea a sdrobit pe

adversar în luptă inegală, a fost pentru Căpitan o mare bucurie. N'a dormit toată noaptea și toată ziua următoare. Rezultatele erau strălucite și Căpitanul entuziasmat a strigat : Băieți, în 1927 erau 5 inși, în 1937 suntem milioane de Români ! Țara este cu noi ! Vom birui!

Și-acum o ultimă viziune.

Februarie 1938. Tot materialul pentru volumul II din "Pentru Legionari" era cules gata de Ionel Belgea, cu ajutorul nostru. Pasaportul gata pentru Italia, unde Căpitanul cu prof. Vasile Cristescu vor lucra împreună și la traducerea italiană a volumelor. Lumea era entuziasmată. Se va recrea în afara dușmăniilor și se va întrema după lupta grea de peste zece ani de temniță, bătăi, ilegalități, și mișelii... Dar, ce este scris oamenilor de geniu, se întâmplă, mai de vreme sau mai târziu. Un negustor, unde Mișcarea Legionară avea câteva milioane de loi datorie pentru începuturile de comerț legionar, înainte de ministerul de interne de atunci, vine și cere imediat banii sau declară Mișcarea falită în fața legilor. Bani nu erau, Căpitanul urma să plece imediat cu avionul, nimeni nu se gândise la așa ceva, mai ales că nu era locul să se gândească. Căpitanul a înțeles cursa ce i se întinde și pentru a nu fi declarată Legiunea falimentară, a renunțat la plecare, ca să strângă în două zile întreaga sumă și să i-o predea mișelului negustor, unealta oficialității. Pașaportul a fost anulat și ridicat, iar Căpitanul a înțeles că învierea este precedată de Moarte, și n'a mai plecat.

Deaceea, astăzi, la această aniversare, ne gândim cui oare a folosit uciderea lui, ce bine a fost realizat prin aceasta de către asasinii lui odioși ? A folosit Țara din această oribilă crimă ? Nu era mai bine să se procedeze de altă manieră, prin luptă politică cinstită și loială, și învingătorul să-și ia dreptul dela națiune, dacă ea îl vrea. Rezultatul îl mărturisim noi, acum și în veacii veciilor.

Codreanu înseamnă o epocă de istorie eroică, un sfânt monument peste veacuri, exemplu pentru cei ce l-au cunoscut și candelă vie pentru viitorime. Rămâne marele profet care a văzut dinainte tot ce se va întâmpla și marea speranță din care însetatul popor al României eterne se va adăpa.

****

La 22 Septembrie 1952 s'au împlinit 13 ani de la noaptea de cutremurătoare amintire, când din ordinul sinistrului paranoic Carol II, au fost trecuți prin glonț și foc, mii de tineri ai martiriului legionar.

Intru pomenirea acestei triste date înfă - țișem cititorilor noștri două portrete legionare: al părintelui Dumitru Ionescu și al lui Valeriu Cârdu.

Portrete legionare
****

Părintele Dumitru Ionescu
****

Mi-l închipui mereu pe părintele nostru așa cum apărea el în fața altarului bisericuței de pe strada Leon Vodă. Cu boiul nalt și chipeș, osos, cu chipul de martir creștin din vremile neroniene, părul cu șuvițe argintii, fine, barba neagră smoală, ochii scânteietori însă buni și îngăduitori. Când îl vizitai acasă - ce casă înmiresmată de busuioc sfințit - îți arăta comorile lui : pe Doina și pe Vlaicu, ambii cu talente artistice, muzică și pictură, pe urmă începea să-ți laude, în special pe "juniorii" lui, cari au bătut cu 3-0, echipa "Colțea" a lui Fănică. Pe chestia asta erau dușmani de moarte. Și el nu glumea. Lua foot-ball-ul în serios ca un profesionist. Era inegalabil în cunoștințe și informații sportive. Uneori îți explica că un au "dribling" bun frații Vâlcov, sau că Lăpușneanu este uneori fricos în "poartă", sau că Eisenbeisser este prea brutal ca "beck". Dacă n'aveai ideie de așa ceva începea să-ți explice toată tactica footbalistică de credeai că stai de vorbă cu un admirabil profesor de religie, ci cu un abil arbitru de meserie.

Într'o Duminică, după slujbă ne-am dus acasă la Sfințiasa, așa cam vreo 2o de inși, ca să-i mai auzim scumpa lui voroavă. Am intrat cu toții și-am stat care pe unde am putut : unii la masă, alții pe scaune, alții pe paturi, alții prin bucătărie și în fine, cei care n'au avut noroc cu nimerit prin grădină... Sigur că am început cu sportul, fiindcă la orele 3 aveau "Juniorii" părintelui un match cu "Juniorii" lui Fănică, echipați și mustruluiți de "goful" lor. Era ceva pe viață și pe moarte. Părintele mereu se uita la ceas. Pe urmă am intrat în chestiuni mai delicate care ne priveau pe noi toți și unde părintele, împăciuitor ca întotdeauna, spunea că tot ceiace se săvârșește acum contra noastră este scris mai dinainte să se'ntâmple și că vor veni vremuri și mai grele, iară cei ce vor supraviețui acestor vremi sunt datori să nu uite jertfele legionare... Deodată, părintele își aduce aminte că trebue să mâncăm ceva și deci trebuie să plecăm. Cum el nu vrea să rămâie singur, ne spuse, așa, românește : Măi băieți măi, uite ce-i, hai să luăm ceva în gură aci, la mine și pe urmă mergem cu toții să încurajăm pe flăcăii noi... Azi, vă spusei doar, că-i zi mare pentru ei! Hai, rămâneți aci... Și cu glas blând, îndemnă pe doamna preoteasă, o minune de mamă, soție și româncă, să ne dea ceva să mâncăm. Părintele ne chemă pe toți în grădină la o masă de lemn, pe picioare de pari, înfiptă în lutul cel moale și gălbior. Puse pe masă niște grunji de brânză sărată, vreo zece cepe și pâine neagră. Pe urmă, cu ochii lui luminați, înălță spre cer o rugăciune din care nu voi uita niciodată vorbele : Binecuvintează, Doamne, mâncarea și pro robii tăi săraci și prigoniți pentru Tine. Am lăcrimat la această sfințită masă și niciodată nu mi s'a părut brânza coia veche, pâinea neagră și ceapa, mai de preț lucru în lumea asta, ca atunci.

No-am sfătuit și ne-am dus pe urmă care unde am vrut... Odată la un "Sfânt Vasile" acasă la un universitar teolog,

mulțime de fețe bisericești și laice, se'ntreceau în discuții savante. Am intrat și noi doi, Părintele și cu mine, invitați de gazdă, care simpatiza cu mișcarea legionară. Ne-am așezat într'un colț și Părintele m'a inițiat asupra fiecăruia. Mi-am făcut o ideie și mai clară, când s'au agățat de Părintele Duminică și de activitatea lui extraprocteas-că. Am avut impresia că-i întruchiparea Sfântului Pavel în Areopag. I-a întors pe dos, cu toată dialectica lor iscusită și înstrăinată de Neam. Eu stam cu inima cât un purice și-mi venea să sar în sus în tinorețea mea de bucurie că sunt învinse Satanele de Arhanghel.

La un moment dat toți tăceau și Părintele înflăcărat de duhul sfânt coborât în el, îi apostrofa și-i biciuia cu vorba. Nu voiu uita cuvintele lui spuse cu tâlc profetic :

- Nu-i nimic, noi vom fi omorâți de voi, vom fi târâți prin temnițe reci, poate că-l veți ucide și pe Căpitanul nostru, dar bucuria voastră va fi scurtă și va veni o vreme când vă veți gândi la jertfele noastre făcute pentru gusturile voastre. Nu uitați, că purtați pentru/ veșminte sfințite și dăruite de Dumnezeu pe voi, și noi, doar/ biserica lui Christ ne chinuim și pentru prestigiul bisericii ne lăsăm bătuți și închiși...

Uitați-vă, acum, la mine, va veni o vreme, când veți plânge laptele supt la sânul maicilor și nimeni nu vă va veni într'ajutor, nici Dumnezeu, pe care-L huliți astăzi...Da, da, da. Să ferească Dumnezeu Țara aceasta de rău, dar mi-e frică că voi aveți s'o duceți de râpă, cu răutatea și invidia voastră necumpătată... Hai, băiete, să plecăm. M'a luat de haină și am ieșit afară...

In gerul de pocnea pietrele eram amândoi înfierbântați și nici n'am simțit c'am ajuns acasă pe jos, cale de nu știu câți chilometri pe jos.

- Lasă-i, măi, în pace ! că nu știu ce fac. Când or vedea, va fi prea târziu.

Și preotul acesta a murit în chip așa de stupid, din cauza unei fracturi la un picior. El ar fi dorit o altă moarte, care s'ar fi potrivit cu sufletul lui viteaz și cruciat.

****

Valeriu Cârdu, profet...

****

Tulburarea lui se părea uneori că bietul de el vorbește cam mult sau nepotrivit. In lagăr era iubit mult, și nu-l urau nici cei cărora le trimitea uneori scânteietoare ironii, cum mimai el știa să le facă. Noi eram buni prieteni deafară și ne necăjeam unul pe altul cu spirite inofensive. Mi-era drag însă pentru adâncul sufletului lui de poet-luptător și om de mare cultură, care știa în totdeauna să prindă din tot ce citea numai ce-i trebuia pentru sine încuș și pentru lupta Neamului, căruia i se devotase cu totul. Imi vorbea ore întregi de Amos Frâncu, ore târzii care mi-au parfumat sufletul și mi-au impregnat inima cu o viață românească ce o știam doar din ziare și cărți...Când vorbea, ochii lui frumoși străluceau, și ce nu mai putea exprima din

cauza emoției, complecta prin mari gesturi cu ambele mâini și cu capul...

Cine nu și-l mai aduce aminte, când a fost crainicul colei mai triste și înfiorătoare vești din lagărul Vaslui în 1938 ?

Ne apuca uneori diminețile în mica infirmerie dela Vaslui, unde cu o măestrie neîntrecută, ca un adevărat alchimist medieval prepara din toate lichior delicios, și, începea să declame versuri prăprii sau dintr'alți poeți români sau străini, până se termina ultimul strop de licoare diabolică. Pe urmă devenea trist...N'avea somn... Ar fi vrut să prelungească viața la infinit...să nu mai doarmă niciodată. Imi spunea șoptind, că va ieși în curând din lagăr, își va vedea pe bătrâna lui mamă bolnavă de piept...pe fratele lui...că va lua calea munților spre Moții lui adorați...Voia să se odihnească...Scria mereu și un caiet cu versuri i-a rămas la un prieten bănățean în lagăr Nici nu-l mai știu cine-i.

Avea uneori zile așa de bune. Venea la mine în cameră și mă lua la plimbare. Imi zicea să fac un legământ cu el, și anume dacă moare el în lagăr înaintea mea, eu să-i strâng toată opera lui poetică și ziaristică și s'o public, în două volume, să-i scriu un studiu, etc. Mă asigura că prin asta voiu deveni și eu celebru, și râdea cu hohote și mă lua în brațe. Apoi...ca o consolare pentru mine, dacă eu mor înaintea lui, el îmi va strânge totul într'un volum și-mi va face o prefață frumoasă "cum știu eu" zicea el, și fii sigur că voi fi tot celebru prin prefața mea... Și iarăș râdea de se prăpădea, și mă lua în cârcă.

De pe la începutul lui Septembrie 1939 nu mai vrea să doarmă noaptea, cât mă rugam eu de el. Il trimeteam să se roage la paraclisul înjghebat cu talent și credință de Moș Chiru. Și rămânea acolo timp îndelungat și se ruga și pleca fruntea pe cărțile sfinte de suferințele sutelor de inși cari au trecut nevinovat prin calvarul poruncit de Satana.

Ca o umbră, lua sala cea pustie în dealungul ei ca să se duca să-și odihnească mădularele chinuite pe patul tare al camerei, alături de alți frați, buni români și nesmintiți în credință.

Ultima noastră noapte din Septemvrie 1939. Suntem invitați la o cacao mică, de bătrânul Riosanu, Valeriu, Șola, Dimu, Pavlică, Coșovliu, Culică și eu. Am băut-o cu sete. Moșul începu să facă politică internațională și ne asigură că vom ieși cântând din lagăre.Vom fi eliberați, cu voie sau fără voie. Li se vor impune eliberarea pentru "înalte rațiuni de stat", etc. etc...Noi toți credeam. Și, o spuneam noi, este și logic. Valeriu Cârau a tăcut tot timpul și pe urmă a început să-l bombăne pe bietul Moș Riosanu și să-l sâsâie, de ți-ora mai mare mila de el. Toate combinațiile lui politice au aburat într'o clipă în fața logicii legionare (nu politice) a vizionarului..

- Domnule Riosanu, d-ta încă nu ești legionar, dacă crezi asemenea lucruri și ni le mai spui și nouă. Nu cunoști nici Țara, nici oamenii ei politici, nici pe Carol II, nici pe legionari. Dta nu l-ai înțeles nici pe Căpitan, cel puțin !

- Dragă Valeriu, dar mă ofensezi dacă spui acest lucru ! Cum crezi...Dar bine...Să vedem...și începea să rotia firul construcției politice a castelelor clădite pe nisip.

- Domnule Riosanu, uite ce este, dta nu vrei să vezi că noi

încă n'am murit destui...încă nu s'a împlinit misiunea de a da sânge nevinovat pentru păcatele neamului românesc...noi nu vom putea face aci pe pământ, prin politică, ceiace vrea Căpitanul şi pe care noi nu l-am înţeles. El întemeiază în cer, numai cu aleşii Lui, Legiunea Arhanghelului Mihail în care nu intrăm noi toţi, ci doar cei chemaţi de el, purificaţi prin moarte, spre înviere veşnică. Nu'nţelegi, Dta ? Noi, aşteaptă, poate că, cine ştie...

Sunt orele 2 jumătate din noapte. Afară s'aude o pușcă, spărgând liniştea nopţii tomnatece. Unul dintre noi se uită pe fereastră. Lagărul era înconjurat cu sentinele întreite. Ne comunică tuturora aceasta. Valeriu se uită la bătrânul Rioşanu lung, şi acesta la el. Nu-şi spun nici o vorbă. Ne sculăm şi intrăm în vârful degetelor în dormitoare.

Ei doi la orele 5 şi 2o au luat calea Cerului, împreună cu Şoia.

I. G. Dimitriu

(Din volumul manuscris :
"MEDALIOANE INSÂNGERATE")

3 Septembrie 194o
****

Europa trosnea sinistru din încheeturi. Războiul fulger era în plin marş.

Din afară, Ţara primise una după alta trei lovituri de cuţit aproape mortale; i se smulseseră mişelnic Basarabia cu o parte din Bucovina, o bună parte din Ardeal şi jumătate din Dobrogea.

Din năuntru, aceaşi biată Ţară primise deasemenea alte nenumărate, şi poate mai adânci, lovituri :

Cu doi ani în urmă fuseseră ucişi banditeşte în pădurea Tâncăbeşti patruzprezece din cei mai aleşi feciori ai Neamului, în frunte cu marele Corneliu Zelea Codreanu.

Cu un an în urmă fusese pustiit pământul românesc de toată floarea tineretului său; mii de tineri ridicaţi din închisori, din licee, din universităţi, din biserici, fuseseră aruncaţi fără nicio judecată morţii, într'una din cele mai întunecate zile pe care le-a trăit istoria civilizaţiei.

Cine şi-ar fi închipuit că un preot îmbrăcat în sfintele odăjdii va fi ridicat din altar în timpul serviciului divin, va fi târât în faţa Bisericii sale şi acolo va fi răpus cu un glonţ şi aruncat ca un câine în stradă, în faţa propriilor săi credincioşi împietriţi ?!...

Aşa s'a petrecut la Gorj şi în multe alte locuri de ţară, în ceea zi macabră.

*

Intre 1938-194o ajunsese a se oficia în casa Neamului nostru un serviciu drăcesc, pe cât de calculat şi rece, pe atât de dinamic, tard şi haotic; un serviciu de dărâmare şi îngropăciune a tot ceeace era românesc.

Un monstru de pe aceun de palat calcula, ucidea, dărâma şi îngropa. Pe Palatul regal al unui popor a făcut monarhic cânta o cucuvea iar pe acoperişul de tablă al acelui Palat se înfăţişa o Fiară, cinică, blândă, mânjită de sânge românesc de sus până jos; care nu se mai săturase de sânge şi bani.

Pentru sânge şi pentru bani a ucis neronic tineretul românesc, a traficat hoteşte întreaga Ţară, a sfârtecat economia românească, a otrivit viaţa publică românească, şi-a sfâşiat familia, şi-a torfolit onoarea, şi-a vândut sufletul şi dacă va avea cumva ocazia, îşi va vinde -suntem siguri- şi...Stăpânul.

Intreaga situaţie de haos şi disperare a României din Septembrie 194o, -internă şi externă- era opera directă sau indirectă a acestei epoci a Cumplitei cu sceptru în mână.

*

In 3 Septembrie 194o, o mână de tineri hotărâţi, în frunte cu Horia Sima, au întreprins un gest disperat pentru eliberarea Ţării, pentru răsturnarea tiranului de pe soclul dezonoarei.

La 3 Septembrie 194o, a fost doar un început de revoluţie, corespunzând prevederilor celui care o iniţiase; aproape fără [illegible] dar cu consimţământul tacit al întregii [illegible] norăţi. La [illegible] dată s'a deschis doar fereastra pentru a intra Lumina. Iar în faţa luminei, Satan a fugit.

Momentul 3 Septembrie a fost mic în dimensiuni materiale, dar enorm în proiecţiile [illegible] pe care le-a dat pământului nostru.

Cu înlăturarea Călăului, s'a marcat un început de epocă nouă. S'a arătat că poporul românesc posedă încă fibra eroilor de deştoptări ca şi a atitudinilor tari.

Ziua de 3 Septembrie va fi [illegible] în istoria poporului român ca o zi de răscruce în [illegible]

C...

... Dar sufletele lor, care [illegible] Cerului, de acolo, din apropiatea lumină [illegible] se vor lucura [illegible] a aşteptat toată energia latentă [illegible] că braţele, care au stat prea [illegible] s'au transformat în arme de oţel, [illegible] orice obstacol ce se va ivi în [illegible] în întregimea sa, se va [illegible] la înălţimea jertfei lor...

CORNELIU CODREANU - Cântări pentru eroi

Volumul [illegible] - pag. 9

Colecţia "[illegible]"

Un interview al d-lui Horia Sima

****

D-l Horia Sima, Comandantul Mişcării Legionare, a acordat d-lui J.L.Durentier-Feroulet un interview, apărut în revista "Juventud" din 31 Iulie 1952.

Considerând că interview-ul d-lui Horia Sima are un conţinut deosebit de interesant, reproducem mai jos, din menţionata revistă, atât prezentarea făcută de aceasta cititorilor săi, cât şi interview-ul în întregimea lui.

Prezentarea:

"Dintre toate mişcările, cari au luptat contra bolşevismului "Legiunea Arhanghelul Mihail" întemeiată de Codreanu în anul 1927, şi mai mult cunoscută sub numele "Garda de fier română", este aceia care deşteaptă în sufletele noastre iubire adâncă şi cea mai mare admiraţie. Căci nu numai misticismul ce o caracterizează a făcut din ea un adevărat ordin cavaleresc al zilelor noastre, dar istoria sa constituo un martiriu continuu.

Cu Căpitanul asasinat în 1938 din ordinul regelui Carol II au căzut şi cad mereu mii de legionari.

Urmaşul lui Codreanu şi actualul Comandant al Mişcării, d-l Horia Sima, a binevoit să ne acorde un interview. Personalitatea sa este foarte populară în toată Europa.

Vicepreşedinte de Consiliu în guvernul român din 1940-1941 şi Preşedinte al Guvernului Liber din 1944-1945, a condus oamenii săi în lupta anti-marxistă până în ultimul moment al războiului.

In timp ce Patria sa geme sub jugul stalinian, el continuă fără răgaz lupta, publicând anul trecut magnifica sa carte "Destinul Nationalismului" şi creând pe fundament larg "Frontul Libertăţii".

Interview-ul:

I. Intrebare:

Comunismul ca toate mişcările revoluţionare, a suferit un proces evolutiv. Cari sunt astăzi, după DVoastră, caracteristicele lui dominante ?

Răspuns:

Eu nu cred într'un proces evolutiv al comunismului. Sub aspectul obiectivelor sale finale, comunismul n'a suferit nici o modificare esenţială. Conducătorii de astăzi ai Rusiei Sovietice şi ai comunismului mondial urmează fidel "normativele" marxiste. Caracteristicile comunismului sunt azi aceleaşi ca acum o sută de ani. Occidentalii fac greşeală să creadă în realitatea fenomenului de rusificare al comunismului, de apatare a lui pe linia vechiului imperialism ţarist. Ceeace este fals şi primejdios pentru strategia occidentală. Faimosul filosof al culturii, Toynbee, merge atât de departe cu erorile de interpretare ale comunismului încât vede în el un moştenitor şi un continuator al Bizanţului !

In realitate şi poporul rusesc este o victimă a comunismului.

O victimă, bine înţeles, privilegiată. Pentru realizarea planurilor lor de dominaţie mondială, comuniştii aveau nevoie de munca, de bogăţiile şi de sângele acestui popor. Şi pentru a atâta instinctele de luptă ale Rusilor, comuniştii le-au creat iluzia că ei conduc destinele Rusiei Sovietice şi mâine vor deveni stăpânii lumii.

II. Intrebare:

Care este punctul cel mai vulnerabil ?

Răspuns:

Comunismul e vulnerabil pretutindeni, în toate poziţiile ce le ocupă, dar rămâne aproape invulnerabil dacă e combătut fragmentar, pe sectoare izolate.

Tăria comunismului nu constă în poziţiile ce le-a cucerit până acum -fiecare în parte destul de precară- ci în stilul lui unitar de luptă, în faptul că îşi coordonează acţiunile ce le desfăşoară pe tot globul. Toate partidele comuniste din lume ascultă de o comandă unică. Există, cu alte cuvinte, o strategie comunistă pe plan mondial, **dar nu există, nu s'a elaborat încă, o strategie anticomunistă la aceiaşi scară. Popoarele libere luptă în vădite condiţii de inferioritate. Strategiei mondiale a comunismului îi opun o strategie descarticulată, desordonată, limitată la orizontul fiecărei naţiuni.** Forţele anticomuniste se fărâmiţează servind o mulţime de interese particulariste.

III. Intrebare:

Cum concepeţi DVoastră lupta anticomunistă în anul 1952 ?

Răspuns:

Lupta anticomunistă, ca să devină eficace măcar de-aici înainte, trebuie să se desprindă de erorile semnalate mai sus.

Mai întâi să nu se mai confunde strategia scopurilor ultime ale comunismului, invariabilă în esenţă, cu strategia lui politică conjuncturală care se schimbă după configuraţia de moment a forţelor care se înfruntă în lume. De pildă, dacă Stalin deschide porţile bisericilor în Rusia, asta nu înseamnă că comunismul ar fi devenit tolerant în câmpul religios. Toleranţa faţă de creştini are un caracter pur şi trecător şi se explică prin necesităţi momentane de ordin intern şi extern.

Să nu se aştepte aşa dar o schimbare de principii în sânul comunismului, o evoluţie a acestei mişcări spre o formulă mai conciliabilă Apusului, o îmblânzire a moravurilor lui politice inumane sau o rezolvare din interior a ameninţării pe care o proiectează asupra lumii întregi.

In al doilea rând, popoarele libere trebuie să se ridice la înălţimea viziunea mondială a problemei comuniste şi în funcţie de această primejdie capitală să-şi definească limpede obiectivele politice şi militare.Din stadiul haotic de astăzi, forţele anticomuniste trebuie să treacă într'o fază de selecţie şi integrare a disponibilităţilor lor. Lupta contra comunismului trebuie să fie o angajare universală, să fie purtată cu egală intensitate în toate ţările şi în toate sectoarele vieţii naţionale.

IV. Intrebare:

Care este, şi trebuie să fie atitudinea anticomuniştilor, a

acelora care azi, pentru faptul de-a fi luptat împotriva bolşevismului au fost persecutaţi dela 1944 ?

Răspuns:

Fără îndoială că aliaţii s'au purtat nedrept cu cei care n'au avut altă vină decât că şi-au apărat patria contra invaziei bolşevice. Naţionaliştii au făcut o tristă experienţă cu simţul de comprehensiune al aliaţilor pentru marile probleme ale Europei şi ale lumii întregi. Dar tocmai conştiinţa ce o au naţionaliştii, că lupta purtată de ei a fost justă şi onorabilă, că poziţiile pe care ei le-au apărat cu uni înainte sunt astăzi revendicate de întreaga umanitate liberă, trebuie să-i îndemne să treacă peste toate decepţiile ce le-au suferit şi să participe cu elanul şi desinteresarea de altă dată la lupta comună , într'un spirit de solidaritate desăvârşită cu democraţiile apusene. Conştiinţa că bolşevismul reprezintă o primejdie mortală pentru toate popoarele lumii, nu trebuie să-i părăsească chiar dacă persecuţiile contra lor ar mai continua.

Un fapt care trebuie să-i încurajeze pe naţionalişti să aibă mai multă încredere în colaborarea cu democraţiile este revirimentul de opinie publică ce s'a produs în Statele Unite în favoarea revizuirii politicei de concesiuni practicată la Teheran, Yalta si Postdam. Personalităţi de mare răspundere în viaţa publică a Americei condamnă acordurile încheiate cu Sóvietele între anii 1943-1945 şi reclamă o politică energică contra Rusiei, care să ducă la eliberarea popoarelor care se sbat astăzi în robia bolşevică.

V. Intrebare:

Se afirmă adeseori că anticomunismul este o poziţie pur negativă. Ce credeţi DVoastră ?

Răspuns:

Afirmaţia este justă. Anticomunismul este o formulă pur negativă. Occidentalii se folosesc de ea în lipsa unui ideal, unui conţinut doctrinar pozitiv care să-l opună mesianismului revoluţionar comunist.

S'a încercat să se prezinte conflictul dintre Est şi Vest ca un conflict între democraţie şi comunism. Definiţia poate să satisfacă numai dacă rămânem în cadrul aparenţelor, al unei prime aproximări a realităţei politice actuale. Dar dacă coborâm în profunzimile sufletului contemporan şi analizăm ultimile poziţii ale duelului ideologic între Est şi Vest, definiţia nu mai e valabilă. Democraţia este o tehnică politică, o regulă de joc. Cum ar putea constitui un sistem de reguli politice -abstracte şi neutrale în sine- o armă capabilă de a combate o forţă politică de dimensiunile comunismului ? Cum s'ar putea opune cu succes o schemă fără viaţă unui impuls revoluţionar ?

S'a spus apoi că Occidentul apără libertăţile umane contra tiraniei comuniste. Şi acest lucru e adevărat. Dar nici libertatea goală, lipsită de un obiectiv, de un suport concret, nu poate stârni entusiasmul de luptă al popoarelor.

De fapt, idealul pentru care popoarele libere şi popoarele oprimate luptă contra bolşevismului este prezent în conştiinţa popoarelor şi trebuie doar să i se opună pe nume : Naţionalismul. Din motive lesne de înţeles se evită singura idee creatoare, dinamică şi ofensivă, preferându-se formulele negative sau surogatele de idealuri.

In ciocnirea dintre Răsărit şi Apus se decide soarta naţiunilor. Forţele tenebroase reprezentate de comunismul mondial, vor să distrugă fiinţa naţiunilor, reducându-le la o masă amorfă, fără nume şi fără istorie.

Forţele lumii libere trebuie să aibă curajul să recunoască premisele reale ale luptei actuale, dând întâietate în gândirea şi acţiunea lor politică singurei doctrine care poate pune în mare sufletul popoarelor contra bolşevismului : Naţionalismul.

****
****

DIN ŢARA INSĂNGERATĂ

****

Jertfa continuă...

****

In ţara noastră ca şi în toate celelalte de sub Cortina de fier, fiecare zi deschide alte morminte, aduce alte jertfe.

Sub pretextul sabotajului şi rezistenţei, Moscova întreprinde în acest spaţiu, acţiuni de adevărată nimicire a substanţei naţionale.

De curând au fost aruncaţi morţii alţi zece bravi tineri : cinci condamnaţi la moarte iar ceilalţi cinci la pedepse echivalând cu moartea. Din cei zece condamnaţi, opt sunt ingineri, iar câţiva dintre ei reprezintă reale valori profesionale şi intelectuale.

Inginerimea română este şi acum, ca totdeauna, în trenchele Neamului, la datorie şi la sacrificiu.

Dar exemplul celor zece este şi mai grăitor, prin alt aspect : peste consideraţii politice partidiste, acest grup de luptători pentru Neam, gândeşte, vorbeşte şi acţionează într'un suflet şi într'un gând; adică perfect unit chiar şi în faţa morţii.

Onoare lor şi preţios exemplu nouă, celor din exil.

Redăm mai jos procesul celor zece noi martiri, aşa cum a apărut în presa comunistă din Ţară.

PROCESUL UNUI GRUP DE SABOTEURI ŞI DIVERSIONIŞTI STRECURAŢI IN POSTURI DE CONDUCERE PE SANTIERELE CANALULUI DUNARE-MAREA NEAGRĂ

****

Vineri 29 August 1952, a început la Poarta Albă procesul unui grup de saboteuri şi diversionişti, strecuraţi în posturi de conducere la lucrările de construcţie ale canalului Dunăre- Marea Neagră.

Instanţa de judecată este formată din : Gen.rul Major d. justiţie Alexandru Petrescu, ca Preşedinte, Lt.Col. Cosie Gheorghe şi Sup de rândul II Baciu Teodor, procuror militar, Maior de justiţie Teodorescu Ovidiu.

Pe banca acuzaţilor se află : CARAMITESCU PETRE, CIORAPCIU MIRCEA, ROZEI AUREL, FRANGOPOL NICULAE, GEORGESCU GHEORGHE, zis TOPAU, VASILESCU NICOLAE zis COLORADO, IONESCU OPREAN, NITESCU CONST.

NICHITA DUMITRU si VIERU PETRE.

Apărarea este susținută de avocații : Paraschivescu Bălăceanu Barbu Solomon, Niculaie Boldie, Doră Gheorghe Pavel, Vasile Gheciu, Dumitru Spânu, Valizarie Sofianu, Teodor Butoi și Vlădeanu Zamfir.

După identificarea acuzaților, grefierul a dat citire actului de acuzare întocmit de procuratura militară teritorială.

ACTUL DE ACUZARE

1) CERNATESCU PETRE, născut la 21.1.1909, în București, de profesiune inginer, fost Consilier la Direcția Generală a Canalului Dunăre-Marea Neagră, cu domiciliul în Constanța, în prezent arestat.

P.Cernătescu este unul din capii acestei bande. Vechi și activ legionar, organizator de vază al cămășilor verzi, a participat și la rebeliune.

Susnumitul este acuzat de repartizarea intenționat nejustă a utilajului, neținând seamă de existentul real și de necesitatea sectoarelor de producție; scoaterea din funcțiune a utilajelor prin degradarea și distrugerea acestora; neexecutarea la timp și în condiții corespunzătoare a lucrărilor mecanice planificate și inducerea în eroare a forurilor superioare prin prezentarea de date false de plan.

2) CIORAPCIU MIRCEA,născut la 2o.11.191o în Iași, de profesie inginer constructor, fost șeful sectorului tehnic de execuție la Dir. Gen. a Canalului Dunăre-Marea Neagră, cu ultimul domiciliu în Constanța, str. Ovidiu nº11, în prezent arestat.

Susnumitul a sabotat propășirea economiei naționale prin : repartizarea intenționat nejustă a utilajului neținând seama de existentul real și de necesitatea sectoarelor de execuție, întârziind în mod conștient realizarea la timp a planului de producție și provocarea deteriorării și degradării utilajului feroviar.

3) ROZEI AUREL, născut la 27.11.19o7, în Galați, inginer,fost șeful sectorului Planificare din Dir. Gen. a Canalului Dunăre-Marea Neagră, domiciliat în București, str. Mântuleasa nº16, în prezent arestat. Susnumitul s'a făcut vinovat de întocmire și difuzare de planuri elaborate pe baza unor date false, neconforme sarcinilor stabilite de către Guvern și posibilităților reale de producție ale șantierelor, periclitând realizarea la timp util a lucrărilor de construcție ale Canalului.

4) FRANGOPOL NICOLAE, născut la 21.6.1912, în Medgidia, Regiunea Constanța, inginer, fost șeful diviziei plan-producție din sectorul planificare D.G.C cu ultimul domiciliu în București, str. Sf.Voevozi nº8, în prezent arestat.

Lui Frangopol i se aduce aceași acuzare ca și lui Rozei Aurel

5) GEORGESCU GHEORGHE zis TOPAZLAU, născut la 8.11.19o5 în Ploești, inginer, fost șef al atelierelor centrale Migidia Canalul Dunăre-Marea Neagră, cu ultimul domiciliu în Constanța, str, Marc Aureliu nº12, în prezent arestat.

Georgescu Gh. a sabotat propășirea economiei naționale prin: acțiune organizată de degradare și distrugere a utilajelor; acțiune conștientă de împiedecare a realizării și construcției la timp și în condiții corespunzătoare a planului de reparații. desorganizarea evidențelor și raportarea conștientă de date false forurilor superioare.

6) VASILESCU T. NICOLAE, inginer, născut la 27.2.191o în Câmpulung Muscel, fost referent tehnic al Sectorului tehnic de Execuții Canalul Dunăre-Marea Neagră, cu ultimul domiciliu în București , Calea Victoriei 1o1, în prezent arestat.

Susnumitul a sabotat propășirea economiei naționale descarcat: în mod organizat, a frânat realizarea planului de producție, prin întârzierea conștientă a lucrărilor de proiectare a unor utilaje de mare importanță pentru construirea Canalului.
a încercat să provoace agitații în public, răspândind svonuri potrivnice păcii.
a difuzat în public știri tendențioase și defăimătoare la adresa regimului de democrație populară.

7) IONESCU OPRISAN, fost ofițer deblocat, inginer, născut la 9.8.1911, în comuna Mărăcineni, Raional Buzău, Regiunea Prahova, fost șef de grupă la sectorul tehnic de execuție din D,G.C. cu ultimul domiciliu în Constanța, str. Marc Aureliu nº12, în prezent arestat.

Ionescu a sabotat propășirea economiei naționale descarcat:
a desorganizat activitatea sectoarelor de muncă printr'o repartiție a forțelor de muncă necorespunzătoare față de necesitățile reale ale șantierelor și ale gospodăriilor agricole.
a sabotat în mod intenționat construirea baracamentelor necesare cazării muncitorilor.
a răspândit în public svonuri tendențioase, manifestând ostilitate fața de forma de guvernământ democratică din R.P.R.

8) NITESCU CONSTANTIN, inginer, născut la 26.2.1924, în Târgoviște, fost șef adjunct mecanic la șantierul 7/8 D.G.C, cu ultimul domiciliu în Constanța, str. Decebal nº68, în prezent arestat.

Susnumitul a sabotat propășirea economiei naționale prin : acțiunea conștientă organizată de degradare și distrugere a utilajelor acțiunea conștientă de frânare a realizării la timp util a palnului de reparații și întreținere a utilajului.

9) NICHITA DUMITRU, mecanic, născut la 27.1o.1914 în Constanța, vechi legionar, a participat activ la rebeliunea din 1941. După 23 August a continuat să facă propagandă în favoarea legionarilor.

Susnumitul a sabotat propășirea economiei naționale prin:
acțiuni conștiente de degradare și distrugere a utilajului.
acțiuni conștiente de desorganizare a transporturilor feroviare pe șantiere, prin defectarea sistematică a locomotivelor.
în scopuri dușmănoase a difuzat svonuri calomnioase la adresa regimului.

1o) VIERU PETRE, mecanic, născut la 17.9.1917, în comuna Sârbii Măgura, regiunea Pitești, legionar din anul 1938, a participat la rebeliune, fost mecanic de locomotivă la D poul Siut-Ghiol dela D.G.C. cu ultimul domiciliu la Baraca 21 D.G.C., în prezent arestat.

Vieru a sabotat propășirea economiei naționale prin:
acțiuni conștiente de degradare și distrugere a utilajelor,
acțiuni conștiente de desorganizarea transporturilor feroviare pe șantiere prin defectarea sistematică a locomotivelor.
s'a manifestat ostil regimului de democrație populară, răspândind știri alarmante.

Actul de transmitere în judecată stabilește încadrarea juridică a fiecărei crime și delict.

INTEROGATORIUL

La întrebarea Președintelui, cum și-au îndeplinit atribuțiunile ce decurgeau din funcțiile deținute, în ordinea interogării, printre altele, aceștia au răspuns :

a) Ciorapciu Mircea : "Ca șef al sectorului tehnic de escavații, nu am luat măsuri ca după darea planului de către Sectorul de planificare să urmăresc executarea planului în timpul util. Din această cauză utilajul întârzia, ajungând pe santiere la 15 ale lunei în loc de 1..."

b) Ionescu Oprisan : "Faptul că nu am dat sectoarelor forțele de muncă a avut ca urmare scăderea productivității muncii și neîndeplinirea planului."

c) Frangopol Nocolae : "Am falsificat rezultatele producției la atelierele șantierului "23 August". Nu am utilizat planurile primite din partea Comitetului de Stat al planificării, nu am respectat hotărârea Consiliului de miniștri în legătură cu defalcarea planurilor trimestriale, etc..."

d) Georgescu Gheorghe Topazlău : "Eu urmăream impiedecarea realizării Canalului Dunăre-Marea Neagră, cu gândul că Anglo-saxonii și Americanii vor porni războiul..."

e) Nițescu Constantin : "In Iunie 1952 era necesară mutarea unei rețele electrice din cadrul sectorului, la un punct de descărcare de pământ. Această mutare se putea face în 3 săptămâni. Din cauză că nu am organizat echipele de electricieni, din cauză că nu am dat concursul necesar și mijloacele necesare, această operație a durat 6 săptămâni. Consecința a fost că la acel punct de descărcare s'a lucrat în condiții foarte grele..."

f) Vieru Petre : recunoaște în fața instanței îndelungata sa activitate de sabotaj, că a făcut parte din Mișcarea Legionară, că a participat la înscăunarea lui Antonescu și la rebeliune. După 23 August lansă svonuri că regimul democratic se va prăbuși și că se va întoarce Rădescu cu Horia Sima.

g) Nichita Dumitru : "Am făcut parte din Mișcarea Legionară în 1940, am participat la manifestații legionare locale și la Iași unde au vorbit Horia Sima și Antonescu. In Ianuarie am participat la rebeliune. Acuzatul recunoaște că răspândea minciunile și defăimările propagandei imperialiste. Intrebat de președinte în ce scop răspândea aceste știri defăimătoare, Nichita a răspuns : "ca să inspir neîncrederea în rândul muncitorilor." "Eu vedeam inginerii sabotând și am căutat să sabotez și eu într'un fel sau altul."

h) Rozei Aurel : "Actele care nu-mi erau adresate mie personal, le restituiam pe motiv că nu sunt complecte. Altele care erau complecte, erau reținute un timp oarecare ca să se rezolve prin trecerea timpului..."

i) Vasilescu Nicolae : "Am căutat să creez totdeauna chestiuni obiective, documentații acoperitoare, dar toate aceste întârzieri tergiversări, amânări, erau pur și simplu acțiuni de sabotaj..."

j) Cornătescu Petre : "Acuzatul arată la început activitatea sa legionară. Inscris în Legiune din anul 1937, el a devenit șef de garnizoană la Predeal și Simeria în 1940, participând și organizând diferite manifestări legionare. In anul 1941, declară acuzatul, am participat la rebeliune, iar în 1945 am fost închis pentru activitate

legionară". Planul de construcție a Canalului depindea de starea de funcționare și de productivitate a utilajului mecanic. Eu, declară acuzatul, mi-am îndreptat acțiunea de sabotaj în această direcție, pentru scoaterea utilajului din acțiune, înainte de vreme, pentru micșorarea productivității lui și sabotarea planului de construcție.

După audierea martorilor, a urmat rechizitoriul procurorului militar, maior Teodorescu Ovidiu, care încheie astfel :

Tovarăși judecători,

In numele milioanelor de oameni ai muncii, din uzine și depogoare, în numele acestor dârzi și neînfricați constructori ai Canalului Dunăre-Marea Neagră, în baza legilor care apără interesele poporului nostru, cer pentru acuzații : Vasilescu Nicolae Colorado, Cornătescu Petre, Rozei Aurel, Georgescu Topazlău și Nichita Dumitru, pedeapsa cu moartea, iar pentru ceilalți acuzați pedeapsa cu munca silnică.

SENTINȚA DE CONDAMNARE

Luni 1 Septembrie 1952, Tribunalul Militar Teritorial București, deplasat la Poarta Albă, a pronunțat sentința în procesul bandei de sabotori și diversioniști. au fost condamnați la moarte pentru crima de sabotare a propășirei economiei naționale a R.P.R : Georgescu Gheorghe Topazlău ; Nichita Dumitru ; Rozei Aurel Rozemberg ; Vasilescu Nicolae zis Colorado ; Cornătescu Petre.

Au mai fost acuzați și condamnați :
Frangopol Nicolae, la muncă silnică pe viață.
Ciorapciu Mircea, la muncă silnică pe viață.
Ionescu Oprișan, la 25 ani muncă silnică.
Nitescu Constantin, la 25 ani muncă silnică.
Vieru Petre, la 2o ani muncă silnică.
Toți acuzații au fost condamnați la 1o ani degradare civică.

Prin legionarii Nichita Dumitru și Vieru Petre, dușmanii poporului au lovit în sectorul transporturilor feroviare, cunoscând deosebita importanță de o reprezintă aceasta în raport cu celelalte sectoare de producție, urmărind în cadrul acțiunilor comune de sabotaj să distrugă parcul rulant, să frâneze transporturile prin blocarea liniilor și stațiilor cu garnituri defecte.

****
******

Extrase din ziarele "România Liberă" nº 2462 din 3o August 1952 ; nº 2463 din 31 August 1952 ; nº 2464 din 2 Septembrie 1952 ; și nº 2465 din 3 Septembrie 1952.

****

" Ne aflăm în stadiul final al luptei dintre bine și rău. De aici nu mai poate urma decât o mare înnoire spirituală sau o prăbușire irremediabilă....Un pumn de lumină dacă mai rămâne în suflet și el poate să devină izvorul unei fulgerătoare renașteri interioare."

HORIA SIMA - Omul Nou - pag. 55

Destinée du Nationalisme
****
(Horia Sima - Paris P.E.G. - 228 pag. 1951)

Dacă această carte ar fi apărut în 1945, ar fi fost considerată ca o aberaţie sau un fel de mea culpa de către unii, iar de alţii o adevărată profeţie. Apariţia ei astăzi, când lumea democratică se află în panică şi la o răspântie grea, este o solidă chezăşie în plus că trăesc latent încă forţele generatoare, sănătoase şi de creaţie pozitivă umană.

Coiace se desprinde din paginile acesteea însă, nu constituie doar o profesiune de credinţă a unui şef de mişcare naţionalistă, ci este un strigăt omenesc, ultim poate, plin de optimism, credinţă,frăţietate şi înţelegere politică a momentelor, uriaş de grele, prin care trecem. Cu o deplină putere de analiză psihologică a problemei vitale pentru întreaga omenire, autorul, dl Horia Sima, disecă cu o logică fină angrenajul politico-social, ambianţa în care s'au desvoltat cunoscutele mişcări istorice în decursul anilor. Deja din prefaţă, autorul îşi arată îngrijorarea faţă de viitorul societăţii umane, care astăzi este târâtă şi batjocorită de forma socială cea mai odioasă şi fără seamăn în istorie, bolşevismul asiato-sovietic. Dsa face o deosebire mare între "naţional" şi "naţionalism", şi numai acesta din urmă este factorul de armonie dintre popoare, factorul creator. Cum democraţia trece printr'o criză ideologică gravă, singura ei salvare este să încerce concursul mişcărilor naţionaliste, cu care să poată nimici primejdia ameninţătoare a comunismului.

Dsa face o critică minuţioasă şi justă societăţii capitalisto-burgheze şi o găseşte vinovată de starea deplorabilă în care a adus lucrătorul şi constată că numai datorită acestei stări de descompunere a ei a început să ridice capul hidra comunistă. Ţinerea proletariatului în mizerie, corupţie şi ignoranţă, prin morala egoistă burgheză , prin vicii, lăcomie, nedreptăţi şi cruzimi, a adus disperarea massei umane şi aruncarea ei în braţele comunismului. Face apoi o comparaţie arătând raporturile dintre comunism şi burghezia capitalistă. Ambele sunt : atee, materialiste, exploatează omul, concentrează capitalul, contribuiesc la despersonalizarea omului, la pierderea libertăţii,cum şi a dezintegrării lui din cadrul tradiţional. Analizează democraţia, titlu cu care se împodobeşte şi Rusia sovietică dealtfel, ca să inducă în eroare massele, şi o arată ca pe un cadru politic neutru, o procedură de urmat în chestiunile publice, argumentând absoluta necesitate de a-şi reîntineri acest cadru printr'un nou ideal social spre a mai putea fi folositoare la timp.

Continuă să analizeze fenomenul naţionalist, care tinde spre o soluţionare pozitivă a dificultăţilor contemporane şi-l arată ca detaşat din sânul societăţii burgheze-capitaliste pentru a remedia defectele şi relele, dându-i o nouă impulsie creatoare.

Negativismului satanic şi spiritului de destrucţie totală a comunismului nu-i poate răspunde nimic şi nimeni decât naţionalismul care mobilizează spiritele şi le îndrumează către scopuri superioare dând impulsie însăşi istoriei. Dacă "naţionalul" reprezintă materie,

delimitare geografică, suveranitate pe un teritoriu oarecare, stăpânirea lui, "naţionalismul" înseamnă spiritualitatea şi conştiinţa unui popor de sine însuşi, el favorizează înţelegerea dintre popoare pe plan internaţional şi tot el ajută la disciplina neamurilor cu ajutorul adevărurilor religioase. Cu un spirit obiectiv, impresionant, dl Horia Sima, analizează greşelile naţionalismului şi trece în revistă fascismul şi naţional-socialismul, ca fiind cele mai mari forme ale, cari au intrat în luptă cu comunismul încă dela crearea lor.Sigur că orice formă de conducere politică vor fi făcut şi greşeli, mai ales că dela început forţele democratice au căutat să saboteze orice act al acestor mişcări şi cum idealul lor era anticomunismul, a fost firesc să se susţină reciproc şi să formeze o "axă" politică. Desigur că în faţa coaliţiei de neînţeles a democraţiei cu comunismul rusesc, care a fost socotit mai puţin periculos decât imperialismul italian sau german, au trebuit să cadă, ca astăzi civilizaţia întreagă să fie în primejdie de a fi distrusă de "aliatul" bolşevic.

Ambele forţe ale Axei trebuiau mai întâiu că învingă, ca apoi să trăiască, şi n'au avut timp să-şi creeze amici ideologici. Războiul cel crâncen nu mai le-a dat timpul necesar să se creeze aliaţe bazate pe acelaş crez. Astfel, legiunile date de Francezi, Belgieni, Spanioli Români, Bosniaci, etc. nu erau date de guverne, ci voluntari convinşi de primejdie, oameni idealişti cari au luat fără nicio condiţie armă în mână şi fără calcule s'au jertfit, aşa cum au făcut-o şi echipa legionară condusă de Ion Moţa, ce s'a şi sacrificat pentru Christos şi Biserica Lui...

Coiace trebuie să recunoaştem toţi este că ambele mişcări au ridicat standardul de viaţă materială şi spirituală a popoarelor respective. Nimeni n'o poate contesta şi exemplele stau şi astăzi nu numai în miile de opere de construcţie din Italia şi Germania, dar şi în opera de construcţie sufletească a indivizilor, cari trăiesc conţient viaţa lor de oameni în societatea care se îngrijeşte de ei şi astăzi după urma reformelor datorite lui Bismarck şi continuate de regimul naţional-socialist. Italia şi astăzi îşi aduce aminte de ducele ei care a transformat mlaştinele în oraşe şi ţara întreagă într'o mare expoziţie neîntrecută...

Nu se poate spune de adversarii acestei cărţi că muncitorii n'au trăit cele mai fericite timpuri ale lor în acest răstimp de conducere, care garanta dreptul la viaţă onorabilă şi la muncă cinstită şi asigurată.

Oricine îşi dă seama că Rusia bolşevică aduce cu ea nimicirea spiritului şi a trupului istovit prin muncă forţată şi că ea încearcă să sfărâme forţele creatoare ale omeniri .

Autorul explică admirabil necesitatea naţionalismului ca om în lupta cu diavolul din năzărit, şi tragedia cea mare constă tocmai în această cordială mână întinsă poate ruinele fumegânde ale Europei civilizate, comunismului distrugător. Nu ar fi fost care mai înlăgt să se întoarcă frontul armatelor aliate, împreună cu Germania şi Italia înfrânte definitiv, contra duşmanului de astăzi şi"aliatul" de ieri ? Dacă în 1945 se săvârşea acest mare act istoric, nu se mai jungea la atâtea jertfe în Corea şi la un război de uzură, care nu se termină şi care pregăteşte cine ştie ce surprize.

Autorul susţine că nu se poate salva umanitatea decât doar

prin forţa întrită a Creştinismului, Naţionalismului şi Democraţiei, strâns unite contra Comunismului. O mare cruciadă creştină contra spiritului diabolic sovietic. Concluzia ? Naţiunile sunt doar nişte realităţi istorice, iar nu masse inconştiente, înşelate de inşi periculoşi, libertăţii şi progresului umanităţii. Numai din naţiuni ies elitele conducătoare, cari structurează energiile difuze ale massei şi pregătesc climatul de comuniune al popoarelor.

Este poate cea mai serioasă carte ce s'a scris din 1945 încoace şi trebuie citită de toţi cei ce cred în destinele omenirei. Oamenii politici trebuie să mediteze la cele expuse nu numai într'o formă concentrată, stilizată până la saturaţie, precisă până la un miraculos rezumat, dar adecvată unui superior fond filosofic al naţionalismului zilelor noastre.

Limba în care este scrisă este pur şi simplu clasică.

Se observă însă o calculată sabotare a acestei cărţi atât de înţelepte şi fraterne şi care-i poate cel mai puternic şi şguduitor strigăt de după războiu al unui şef politic, conştient de misiunea mişcării naţionaliste în lume.

Se tace aşa de vinovat şi cu înţeles uşor de ghicit asupra acestei opere de doctrină, unică prin sensul ei pozitiv, prin cuprinsul adânc uman şi optimist şi care înseamnă o mână sinceră şi voinicească ce se întinde hotărâtă, celor vinovaţi de situaţia de astăzi, pentru biruinţa Crucii lui Iisus Hristos.

Dacă nici acum, în faţa primejdiei ameninţătoare nu ne plecăm cerbicia, cine va purta vina în faţa Istoriei şi a lui Dumnezeu ? Naţionaliştii, în nici un caz, nu.

I.G.D.

Revista presei
****

LIBERTATEA - cu nş 13-14, păşeşte în al doilea an de existenţă peste hotare şi în al nu ştim câtelea an de luptă curată şi dârză în serviciul cauzei româneşti.

Libertatea poartă cu ea un trecut mare. Prin ea a vorbit Ardealul încătuşat şi descătuşat, în ea s'au scris gânduri de cea mai cuprinzătoare şi autentică pecetie românească. "Libertatea" înseamnă Oraştie, înseamnă părintele Ion Moţa, dar mai ales înseamnă viziunea rul, luptătorul şi marele într'aripat al trăirii româneşti, Ion I.Moţa. "Libertatea" de azi, ca şi cea de eri, este un colţ de biserică de unde se vorbeşte Neamului şi se luptă pentru eliberarea Neamului.

In acest număr de încheiere a unui an, "Libertatea" onorează presa românească din exil cu un relevant, deosebit de bine venit editorial : "Bunacredinţă şi credinţa cea bună", precum şi cu un dens şi susţinut articol "Războiu în slujba dreptăţii" semnat de d-l V.Iasinschi.

Felicităm confratele "Libertatea" pentru străduinţa şi ţinuta cu care s'a angajat în lupta de eliberare a Ţării, pe care o duce cu hotărâre, peste lipsurile şi neajunsurile de care se isbeşte presa noastră în exil.

VESTITORII - Aducem cu bucurie la cunoştiinţa cititorilor noştri, vestea reapariţiei excepţionalei reviste politice "Vestitorul" sub denumirea "VESTITORII".

Sâflul de patriotism curat, linia de înaltă morală şi seriozitatea argumentărilor, făcuseră din "Vestitorul" una din cele mai importante reviste româneşti din exil, fapt recunoscut de însăşi adversarii săi politici. Dispariţia ei temporară săpase un gol pe care cu greu l'ar fi putut umple alte publicaţii.

Sperăm că, în noua formă, VESTITORII vor relua firul întrerupt de circumstanţe şi vor duce mai departe tradiţia de luptă naţională şi anti-comunism a premergătorului lor.

INSEMNARI - nº 1o - Plină de vervă, bătăioasă, excelenta revistă din Buenos Aires îşi continuă efortul de clarificare a opiniei româneşti asupra unor probleme de mare însemnătate pentru viitor.

In ciclul "Democraţia şi noi", camaradul Lucian Furdui, printr'o superbă şarjă, pune la punct pe toţi cei ce îndrăznesc azi să califice Mişcarea Legionară de anacronică. Adânc cunoscător al doctrinei legionare, Lucian Furdui dovedeşte că "acele apucături demodate cântec, rugăciune, disciplină, etc" nu numai că nu sunt perimate -aşa cum susţin anumiţi politicieni- dar formează o bază mai importantă ca oricând, azi când neamul românesc are nevoie de o apropiere şi o înţelegere a forţelor naţionale.

Lasă să se întrevadă că această tehnică legionară, calificată de demodată, ar putea fi tocmai catalizatorul mult aşteptat. In ceeace suntem dealtfel complect de acord.

Remarcabil deasemenea articolul lui Ovidiu Găină din ciclul "In lumea lor". Şi splendidă "Rugăciunea nouă" de Zizi Ghenea.

ROMÂNIA - Ca totdeauna, ziarul d-lui Al. Frâncu, lasă să se întrevadă colţii talentatului său director, colţi ce, fără a fi mortali, rănesc cu aceeaşi înverşunare pe cei de dreapta ca şi pe cei de stânga.

Totuşi, indiferent de părerile politice ale celor ce-l conduc, trebuie să remarcăm extraordinara veridicitate şi uneori eficacitate a multora din tezele susţinute în coloanele ziarului "România".

Deşi adesea nu suntem de acord pe deplin cu linia sa generală de conduită faţă de ceilalţi confraţi, argumentarea logică şi maniera virulentă cu care combate comunismul, ne fac ziarul "România" extrem de simpatic.

VERS - Printr'un efort admirabil, pe care noi cei de la Dacia îl înţelegem şi-l apreciem cum se cuvine, d-l N. Novacovschi a reuşit să pună la loc de frunte una din cele mai interesante reviste literare din exil. Alături de "Inşir'te Mărgărite" în America de Sud şi de "Caete de dor" în Europa, VERS stabileşte un important punct de sprijin literar pentru diaspora română pe meleagurile Americei de Nord.

Având colaborarea permanentă a multora din numele ilustre ale literaturii noastre, deschisă cu mărinimie tuturor scriitorilor români în exil, revista Vers, este o chezăşie de perpetuare a tradiţiilor culturale româneşti şi-a menţinerii focului sacru în inimile celor departe de patrie.

Unind varietatea materialului publicat cu perfecţiunea unei tehnici de imprimare inegalabilă, revista Vers e o podoabă a publicaţiilor româneşti de peste hotare.

Urăm revistei deplin succes, iar d-lui N. Novacovschi îi transmitem felicitările noastre.

INDREPTAR - Uniţi sub atotputernica pavăză a creştinismului redactorii acestei minunate reviste de morală creştină, au pătruns însemnătatea apropierilor spirituale în momentele grele ale genului omenesc. Punând împreună tot ce sufletele lor de teologi aveau mai puternic şi mai dumnezeesc, iubirea creştină, au reuşit să înalţe această tribună a sufletului şi-a credinţei, pusă atât în slujba lui Dumnezeu cât şi-a Neamului românesc.

Sub condeiele lor şi-a numeroşilor colaboratori de specialitate, INDREPTAR a devenit un adevărat îndreptar sufletesc pentru necăjitele noastre fiinţe.

In mijlocul presei româneşti de peste hotare, Indreptar şi-a creeat un loc fruntaş, pe care-l menţine cu demnitate şi dârzenie.

CAMINUL - Această mică dar simpatică revistă paulistană, ar trebui să-şi înscrie pe frântispiciu deviza : "Pas cu pas, dar sigur". Intr'adevăr, dela primul număr şi până la ultimul apărut, progresul e constant, vizibil.

Păstrează încă pe alocurea tonul acela arhaic pe care-l întâlneam odinioară în anumite reviste pentru popor, dar subiectele tratate s'au maturizat, împietând chiar şi domeniul internaţional.

Iniţiativa d-lui Nicu Iancu de a pune la îndemâna maselor mai puţin instruite o revistă pe înţelesul lor, pare pe deplin îndreptăţită. Teren spinos cel ales de d-l Nicu Iancu, dar cu atât mai meritos pentru neobositul şi talentatul redactor.

****

Note şi informaţii

****

§ Salutăm cu o deosebită bucurie sosirea la Rio de Janeiro, în calitate de Ambasador al Spaniei pe lângă guvernul brazilian, a Ex. sale D-lui Prat y Soutzo, vechi şi încercat prieten al României, pe care o cunoaşte atât de bine şi o iubeşte atât de mult.

§ La Rio de Janeiro se tratează organizarea unui comitet local pentru Europa Liberă, format din reprezentanţii ţărilor de sub Cortina de fier. Din partea României participă D-l Lt. Col. Eduard Ressel, Secretarul General al Comitetului de ajutor pentru România al Crucii Roşii Braziliene.

§ Frumoasa şi unanim apreciata revistă literară din Rio de Janeiro, "Inşir'te Mărgărite" va continua apariţia-i trimestrială sub conducerea exclusivă a d-lui prof. Dr. I.G.Dimitriu, în aceleaşi condiţii şi cu aceeaşi înfăţişare. Dorim alesului confrate un succes tot mai sporit.

§ Suntem informaţi că la Rio de Janeiro va apare în curând o nouă revistă literară, intitulată "EXIL", sub îngrijirea d-lor Ştefan Baciu şi Faust Brădescu. Urăm noii publicaţii un drum rodnic.

§ "ALIANZA" periodic naţionalist din Buenos Aires publică în nº117-18 din Iulie 1952 un articol reportaj semnat de d-l Mile Lefter, intitulat:"Corneliu Codreanu, capitan de la Guardia de hierro rumano; el heroismo y martirio de la juventud legionaria",cuprinzând un istoric al Mişcării Legionare cu ocazia împlinirei a 25 de ani de luptă şi sacrificiu a Legiunei.

Tot în acelas număr, d-l L. mai publică "El terror del comunismo en Rumania" arătând drama neamului românesc în infernul roşu.

§ In editura "Cartea Pribegiei" din Valle Hermoso, va apare în preajma Crăciunului 1952, lucrarea unui nou autor, compatriotul nostră din Rio, D-na E. Mihăescu. Lucrarea va purta titlul "Citind Biblia".

§ D-l Arizio de Viana, tehnician în finanţe, într'o lucrare de specialitate "Orçamento brasileiro" (Bugetul brazilian) citează la capitolul bibliografic şi pe d-l M. Manoilescu cu lucrarea d-sale "La loi roumaine pour l'harmonisation des traitements publics et son rôle dans la construction du budget".

§ Prof. Isaac Ganon dela Univ. din Montevideo se ocupă în "Resumen de sociologia general" tipărită în 1952, cu metodele sistematice sociologice şi distinge doar trei valabile : şcoala lui Le Play şcoala lui Durkheim şi şcoala lui D. Gusti. Analizează metoda de cercetare monografică română, care este aplicată cu succes şi în America de Nord.

§ Prof. Boris S. Mirkin-Guĉtzvith a publicat în 2 volume textele constituţiilor Ţărilor sub titlul "Constitutions européennes" lucrare prefatată de Marcel Prélot, în editura "Presses Universitaires" In vol. 2, pp.644-55, se află si constituţia României în forma sovietizată de astăzi.

§ A încetat din viaţă în localitatea Xique-Xique din Brazilia, fostul căpitan de marină comercială Cezar Popescu.

S'au împlinit 4 ani de la moartea compatriotului nostru tânărul Constantin Stanchi, originar din Telega- Prahova. A fost înmormântat în orasul Belo-Horisonte Brazilia.

§ In ziua de 5 Iulie 1952 adunarea generală a noilor imigranţi români din regiunea Chicago-Illinois, East Chicago şi Gary-Indiana, a constituit Asociaţia Românilor "Nicolae BALCESCU".

Comitetul se compune astfel :Maior I. Bumbăcescu-preşedinte; Prof. N. Răvaru-vice preş; Slt. C. Ardeleanu- secretar; Av.I.Cuvinea- casier; N.Novacovschi-publicist; Prof.V.Bârsan şi Sdt A.Burtic- Secţia culturală şi artistică; Contb.V.Ionescu, lict.V.Pilip,-consori; I.Simicin- delegat la Inst. International.

Sediul: 3924, Grand Blvd, East-Chicago, Indiana - USA.

§ Biblioteca Română din Freiburg (Germania) care se bucură de un mare prestigiu în toată lumea românească şi care a antrenat în lupta ei activă culturală o lume de personalităţi streine, se sbate într'o grea lipsă financiară. Se vede forţată să înceteze o muncă înfloritoare numai din cauza lipsei de interes a celor ce-ar putea s'o ajute. Atragem atenţia celor ce vorbesc mult în numele culturii de peste hotare, să nu rămână indiferenţi la strigătul desnădăjduit al prof. Virgil Mihăilescu, care s'a dedicat pasionat acestei grele şi ingrate misiuni.

§ Cu prilejul centenarului apariţiei "Doinelor" lui V. Alexandri, Biblioteca Română din Freiburg i. Br. a editat preţioasa colecţie sub forma de "ediţie de pribegie" prezentată de I.G.Dimitriu.

§ A apărut "Mica antologie aromânească" cu un studiu introductiv asupra Aromânilor şi a dialectului lor de C. Papanace, în aceiaş editură a Bibliotecii Române din Freiburg. Este a doua lucrare specială dela aceia prea cunoscută a lui Tache Papahagi.

§ La 26 Iulie 1952 s'a deschis în Salzburg o expoziţie a expatriaţilor şi refugiaţilor din regiunile ocupate de bolşevici, la care refugiaţii români din Austria au participat cu costume naţionale alese, cusături artistice şi sculptură.

§ Adunarea generală a membrilor Centrului Ziariştilor şi Publiciştilor Români democraţi în refugiu, din Paris, a ales următorul comitet de conducere pentru anul 1951-1952 : C.Arsenie, preşedinte; Dna Otilia Ghibu şi d-l Leon Negruzzi, vice-preşedinţi; d-l Mircea Dumitriu, secretar general; d-l Iuliu Oancea, casier; d-l Pompiliu Păltânea, membru.

§ Asociaţia Studenţilor Români din Franţa "Jeunesses Universitaires de la ROUMANIE LIBRE" a proclamat ca membri de onoare pe d-nii Prof. Petre Sergescu, Directorul Fundaţiei Universitare Regale "Carol I" şi Prof. Mircea Eliade, Directorul Centrului Românesc de Cercetări din Paris.

§ La 19 Noembri 1952, d-l Prof. Petre Sergescu va inaugura la Palais de la Découverte din Paris, expoziţia "Leonardo da Vinci şi Ştiinţa", care este a patra expoziţie pe care o organizează d-sa acolo.

§ Duminică 21 Septembrie 1952, s'a oficiat la cele două biserici româneşti din Paris, un serviciu religios pentru odihna sufletelor legionarilor ucişi din ordinul lui Carol II, pe întreg cuprinsul ţării, în noaptea de 21 spre 22 Septembrie 1939.

§ Din însărcinarea Fundaţiei Universitare Regale "Carol I" cunoscutul scriitor Mihail Niculescu, lucrează la o vastă antologie a literaturii române, intitulată "Omul şi Pământul Românesc". Lucrarea va fi prefaţată de d-l Prof. Basil Munteanu.

****
****

Río de Janeiro